

פניף "שמרו משפט" * ב"ד מיוחד לפקוח ע"ל: הוכנות, עיקלים, סרובים, היתרי ערסאות, פסקי דין, גישות * ומנן לבע"ד שלא יקופחו מזכותם: לבחירת הבי"ד, ולדין נמוך, ולמתיק דתני, ולמאן בבורות, ובמועגים

שלום וברכה לדיני"פ מו"ה נ"י, אבן יקר בברוקלין נ.י.

בדבר שמע"כ שלח לנו הקלטה משיחה פומבי' שנערכה במוצש"ק העבר (בהעלותך) בענין הבעיא ד'מסרבי גיטין' מה שהוצג על ה'אינטערנעט' ע"י מאן דמתקרי 'חאני מילעקי', עם הר' יוסף יצחק דזעקאבסאן [להלן: ה'משפיע' דנן], והר' אברהם ('אבי') קאהאן מבי"ד 'ועד הדין וההוראה' ניו סיטי נ.י. [להלן ה'דיין שקר' דנן], ומעכ"ת ביקש מאתנו, דבהיות שהרבה אנשים הקשיבו לדבריהם, לכן נחוץ להגיב על דבריהם האם כנים הם, או לא.

[קונטרס 'בתקוממיק אתקוטט' – חלק ראשון] הקדמה:

א. האמת נגיד דלאחר שהקשבנו לדבריהם, וראינו שהמדובר מאנשים הבועטים ודורסים על כל גדרי ההלכה המסורה לנו מרבתינו הפוסקים גדולי הראשונים ואחרונים, אשר מימיהם אנו שותין מדור דור, לחצוב להם בורות נשברות, שמקורה ממתחדשי ה'רבנות הריפורמי' בא"י אשר יכזבו מימה של תורה. וכיון דזהו 'כפירה' גלויה בהעיקר הגדול שמיי"ג עקרים: **שזאת התורה לא תהא מוחלפת ולא תהא תורה אחרת מאת הבורא ית"ש**, וכל מי שצועד בדרכם של המתחדשים, כאילו שיש יכולת 'לשנות התורה לפי רוח הזמן', או להכריע ההלכה בניגוד ל'כללי הוראה' המסורה לנו מגדולי הפוסקים, הוא 'אפיקורוס' גמור אפילו אם כגובה ארזים גובהו, דהרי הוא בועט ב'עיקר' הגדול הזה, וכש"כ כשהם אנשים קטנטנים, אשר לפי ערך שפלות הדור הכתירו (אותם) [עצמם] כ'משפיעים' ו'דיינים', מה שחז"ל (שבת קל"ט, ע"א) כבר אמרו, שכל צרות רבות שבדור אינם באים אלא בשבילם, ע"ש.

ולכן היה לנו ספק גדול אם מותר להגיב על דבריהם, דהרי אמחז"ל (סנהדרין ל"ח, ע"ב): **תנן התם, ר"א הוי שקוד ללמוד תורה, ודע מה שתשיב לאפיקורוס, אר"י לא שנו אלא אפיקורוס נכרי, אבל אפיקורוס ישראל כש"כ דפקר טפי**. אמנם לכאורה יש להבין, דהלא בגמרא (שבת ל', ע"ב) רמי קראי אהרדי, דכתיב (משלי כ"ו, ד'): **אל תען כסיל כאוולתו, ואח"כ כתיב (שם, ה') להיפך: ענה כסיל כאוולתו, ומשני: הא בד"ת - יש לענות, והא במילי דעלמא - אין לענות ע"ש**. וא"כ צ"ל דמאי דאמרין בסנהדרין שלא להשיב לאפיקורוס ישראל דמשמע דאף בד"ת לא ישיב לו, דמשו"ה דקדק לומר שלא להשיב ל'אפיקורוס', כלומר שלא לדבר ולפלפל 'עמו' משום דפקר טפי, ואילו בגמרא שבת דמביא לשון הקרא שדקדק לכתוב [דבר"ת]: **ענה 'כסיל', ולא 'לכסיל', כלומר שיענה 'לאחרים' על 'דברי הכסיל' להוכיח ביטול דבריו כדי שלא יהיה הכסיל נחשב כחכם בעיני אחרים, אבל לא לענות 'לו' עצמו**.

ב. וזהו מה שאנו עושים כאן, דהרי אין אנו משיבים 'להם' דכש"כ דפקרי טפי, וגם אין כאן שום הו"א, שיהיה להם העוז להודות על האמת], אלא אנו משיבים למע"כ 'על' דבריהם, וגם נפרסם זאת ברבים, כדי שירא הקהל וישפטו לאן שהגענו, 'מי' הם האנשים האמורים להיות ה'משפיעים' בדורנו, ומי הם האנשים המתיימרים להיות ה'דיינים' בדורנו, אנשים מתפקדים שאינם יראים לדון 'דיני נפשות', להכשיל את הרבים להתיר להם איסור החמור ד'הלבנת פנים' שאחז"ל (ברכות מ"ג, ע"ב) דהוי כ'רציחה', [ועד כדי שיש פוסקים שכתבו, **שחייבים למסור עצמו כפועל ממש 'ליהרג', כדי שלא לעבור על 'הלבנת פנים', עי' תוס' (סוטה י" ע"ב, ד"ה נוח), רבינו יונה (שע"ת שער ג', אותיות קל"ט, וק"מ), בנין ציון (סי' קע"ב), מנחת פתים (או"ח, סוס"י קנ"ו) ועוד].**

כמעט כל מלה ומלה מדבריהם, הם מלאים וגדושים ב'עם הארצות' וב'שקרים' בהפיכת קצרת ההלכה על פיה, ובפרט ה'דיין שקר' דנן שמשקר חזור ושוב בשם הפוסקים להיפך הגמור מדבריהם, [כמובן בכל פעם בלי שום 'מראה מקום' כלל, ואף 'שמות הפוסקים' אינו מזכיר, דהרי ירא שלא ייתפס בשקריו וכזביו, רק זורק בכל פעם 'פסקים' בשם 'פוסקים' בעלמא, כמתהללה היורה זיקים ומשחק עם 'הלכה' כאילו שהיתה ח"ו משחק נערים, ובפעם היחיד שאכן מזכיר שם הפוסק 'דברי מלכיל' מבלי 'מראה מקום', הוא ג"כ משקר וכדלהלן (הפרכה י"א)].

[יודעני היטב, שיבואו להרעיש עלינו, דהייתכן שאנו מזלזלים בכבוד 'משפיעים' ו'דיינים', אבל עליהם לדעת דעד היכן שזה קשה עלינו לעשות, הרי הטילו הפוסקים לא רק 'מצוה' אלא גם 'חוב קדוש' על כל מי שיש ביכלתו לפרסמם בשמותם, דכשם שחמור מאוד לבזות אדם מישראל החף מפשע, כן חייבים לבזות ולחרף המכשילים את הדור, ובפרט כשבאים באצטלא דרבנן, כדי שמבקשי האמת ידעו להזהר מלהגרר אבתריהו, דכ"כ שמן רוקח (תליתאי, סוס"י ב'), שו"מ (תליתאי ח"א, סוס"י רי"א), וז"ל רבינו יונה (שע"ת שער ג' אות מ"ו): **השופט אשר לא כדת [של תורה] אותו תקלל**, וכן עשו רבותינו הק' בכל הדורות לחרפם בפומבי בפירוט שמותם, [כמועתק לשונם בקוני' ה'פתיחה' (ענף ט'), המוצג בפנקס ב"ד (רישום 5025) ובתוכם הגה"ק בעל 'חפץ חיים' ע"ש (אות ל"ב)].

ג. אבל טרם שנבא להוכיח שקריהם ותעלוליהם אחת לאחת, נחוץ להקדים שלשה הקדמות קצרות: ראשית. שדברינו אינם מופנים רק למי שמבין ומסכים, שע"פ דעת תוה"ק אין שום מקום אפשרות כלל, להתאחז להקל בהתרת 'אשת איש' על סמך דברי 'פוסק יחידא', או אפילו על דברי 'דעת מיעוט הפוסקים', כשדבריהם מנוגדין מ'רוב', וכש"כ מ'רוב מנין ובנין', דהרי זהו בדיוק איך שה'רפורמים' ועוקרי הדת למיניהם, רצו להצדיק בכל משך הדורות את עקירת הדת שלהם, דבמהלך זה יכולים להתיר כל איסורים שבתורה, דהרי בכל דין יש דיעות בודדים מקילים שנדחו מהלכה, וכבר צווח הרא"ש דה'פוסק כמי שירצה' הוא 'דיין שקר', והובא להלכה ברמ"א (חו"מ סי' כ"ה, ס"ב) ע"ש. ובפרט בהנוגע להתרת 'אשת איש' שהפוסקים הזהירו חזר ושוב, דצריכין לחוש בזה אף לדיעה יחידא, אבל לנקוט בזה לקולא נגד 'רוב מנין ובנין', לא עלתה על דעת שום פוסק, דזהו 'עקירת הדת' גמור.

שנית, דכל בר ישראל מוגבל לא רק ב'מעשיו' מה שמותר או אסור לעשות ע"פ תוה"ק, אלא גם ב'דיעותיו' ו'השקפותיו' מה שמותר לו לחשוב ומה שאסור, וה'חושב היפך מדעת תוה"ק' הוא 'אפיקורוס' גמור וכמ"ש רבינו החינוך (מצוה ר"ג, ושפ"ז): שעובר בזה על ה'ל"ת ד'ולא תתורו אחרי לבבכם' – זו 'מינות'. וממילא פשוט דהמתאר מי שמעכב גט מאשתו ה'מורדת' עליו ב'מאס' עלי', כ'רשע' ו'מעגן' ו'מסרב' רק משום שכך הוא 'דעת עכו"ם' ו'דעת הרחוב', למרות שהפוסקים כתבו להדיא ש'מותר לעכב ממנה גט לעולם', הוא 'אפיקורוס' פשוטו כמשמעו.

ושלישית, דאם כך הוא אפילו כשהאשה לא פשעה כלום בבעלה, רק שמבקשת ממנו 'גט', והוא ממאן מליתנה לה, דעכ"ז אינו 'רשע', אדרבה האומר כן הוא 'אפיקורוס' וכנ"ל, א"כ ק"ו כשאכן פשעה נגדו, שהלכה בעש"ג והוציאה ממנו רכושו וילדיו בניגוד לד"ת, והבעל ממאן מלגרשה טרם שתחזיר לו מה שהפסידתו בעש"ג [וכמו ברוב רובן של המקרים], הרי פשוט דאותם המתארים את הבעל כ'רשע' ו'מעגן' ו'מסרב', אינם רק 'אפיקורסים' אלא דהם גם 'טפשים' ו'לצים' מובהקים, להצדיק מעשה רשעות הנשים, [כמו ש'דיין שקר' דנן משקר: כאילו שזהו דרך הפוסקים שלעולם צריכין לחוש ולדאוג רק בעד טובת ה'לעידים'... מבלי להפלות אם הם צודקים או לא וכדלקמן (אותיות: כ"ז, ול'), ועי' דרך פיקודך (ל"ת מ"ו, אות ד'): שהאומרים כן הם לקויים בתאוות 'ניאוף' רח"ל].

[ואף ה'משפיע' דנן שרוצה לצאת יד"ח, באומרו בשפה רפה ובהעברה בעלמא כ'פזמון', [כדי שלא יחשדו אותו שהוא לקוי בחולשה כלפי הנשים]: דבאמת 'יש כמה מקרים שהנשים עושין עוול ורשעות' וחסל, ותיכף ממשיך: דמ"מ צריכין לדאוג עבור הנשים, ולרדוף את הגברים הממאנים מלגרש וכדלקמן (אות ח'). זהו חטא בל יכופר, להתאכזר ולהתעלם מקיפוח הגברים מהכל, מבלי לעשות שום דבר ממשי לחלצם ממיצר, הלא הקושיא הגדולה יורד ונוקב עד לתהום, למה לא יצאו אנשים הללו אף פעם אחת, שצריכין להוקיע ולבייש הנשים ההולכים בעש"ג וגוזלים מבעליהן רכוש או ילדים. מדוע מתעלמים כליל מצערן של הגברים הנדכאים ונרדפים ע"י שופטי עכו"ם בכל מיני רשעות ואכזריות, שכמה מהם נחלאו וכמה מהם מתו מרוב צער, והכל באשמת 'רבנים' 'משפיעים' ו'דיינים' כאלה, המחפים על 'רשעות' הנשים מבלי לעשות שום 'פעולה' ממשיית נגדם בהיותם לקויים כנ"ל].

ד. והנה שונה מן המסלפים המדברים בשקר בשם הפוסקים, שלעולם אינם מביאים 'מראה מקום' לדבריהם, רק פולטים מפיהם ש'כך כותבים הפוסקים' וחסל, דהרי יראים דאם יבדקו אחריהם יתברר ששיקרו. אבל אנחנו מכיון שאנו אומרים ה'אמת' ואין לנו 'מה' להסתיר, לכן אנו מביאים 'מראי מקומות' מדויקים [באיזה 'ספר' ו'חלק' ו'סימן' ו'סעיף' ו'אות'], וכן כשנביא כאן דברי המתחכמים דנן, נציין ה'זמן' המדויק היכן שנמצאת על ה'הקלטה', באופן שכל מי שרוצה לבדוק אחרינו יכול לעשות כן בניקל, [וכיון שציון ה'מראי מקומות' רבים תופס מקום רב, וזה יכול לגרום שהקורא יתבלבל, לכן נציין למקום מוצאם ב'פנקס ב"ד' מה שכל דורש ומבקש יכול להוציאם משם בנקל ובחנם, כדי להקל על הקורא]. ועתה נפן ונבא לענות על דבריהם, על הסדר שנאמרו, וניחזי אנה:

הפרכה א

ה. לשון ה'משפיע' דנן (20:20): 'יסוד היהדות הוא ו'אהבת לרעך כמוך'... כשאנחנו עדים על נשים שבעליהן מצערים אותם ו'אביזינג' אותם ב'אכזריות' במניעת גט, ואנו שותקים, זה עושה אותנו כ'שותפים להרשעות'... [ולהלן] (4130): 'למנוע גט מאשתו זהו מלחמה נגד התורה ונגד יהדות'.

תגובתינו: מצות 'ואהבת לרעך כמוך' הוא אהבת 'ישראל' ולא אהבת 'נשים' כמו שחושב ה'משפיע' דנן, דגם ה'גברים' מבנ"י אין דמם הפקר, וחייבים לחלצם ממיצר כשמקפחים אותם מכל אשר להם. אבל אף כשלא קיפחה את בעלה משלו, ג"כ הו"ל 'דעת בעל הבית' מובהק לומר: דכל שהאשה רוצית בגט, אם היא מתעקשת על כך די זמן מסוים, אז מוטל על הבעל מצד 'יסודות יהדותו' ליתן לה גט, וכשאנו עושה כן, הוא 'אכזר' 'אביזער' ו'רשע'.

דהרי זהו להיפך הגמור מדעת תורה, ומשנה מפורשת (יבמות פ"ד, מ"א): 'האיש אינו מוציא אלא מרצונו', ורוב מנין ובנין של גדולי הראשונים [כ"ג במספר] כתבו להדיא: דמותר להבעל לעכב גט מאשתו המורדת 'לעולם' [כמעותק לשונם בקונ' מלחמת אש דת (ענף ג'), מוצג בפנקס ב"ד (רישום 1098), ודלא כדיעה היחידא של

תלמידי ר"י דעכ"פ 'מצוה' לגרשה, ע"ש (ענף ב', אות ד'), וכש"כ דלא כהחיים ושלום המזוייף, כאילו דלאחר י"ח חודש מותר לכופו לגרש ח"ו, ע"ש (ענף ז', אות י"ד), וכן נפסק להלכה בח"מ (סי' ע"ז, סוס"ק י"ז): דיכול לעכב ממנה גט לעולם, ע"ש [וראה עוד לקמן (אות כ"ג)].

וממילא פשוט דהאומר שזהו 'אכזריות', מלבד דהוי 'אפיקורסות' וכן"ל (אות ג'), [וכשקיפחה אותו משלו הוא גם 'טיפשות' וכן"ל (שם)], וגם הוי 'הוצאת לעז' על רבותינו הקדושים שהתירו לעגנה לעולם, כאילו שלא היה איכפת להם צערן של נשי ישראל. הרי עצם הדבר להשמיע 'הצהרה' זו בפומבי, להסית אנשים תמימים כאילו ש'מצוה' עליהם לרדוף הגברים הממאנים ליתן גט, מוביל להכשיל האשה ב'גט מעושה' כשמגרשים מחמת הרדיפות והבזיונות, שתוצאותיה הם המכשולים הנוראים ד'אשת איש' ו'ממזרות', ועליו ליתן את הדין ע"ז.

הפרכה ב

ו. לשון ה'משפיע' דנן (39:00): מעשה עם ה'רבי' שכתב מכתב חריף שלא כדרכו, לאביו של בעל שמיאן מלגרש, שהייתכן שבנו ממאן לשמוע לו לגרש, למרות שכבר אמר לו כמה פעמים שיעשה כן, ומסיים המכתב: שיותר מזה 'אי אפשר לו לעשות'..

תגובתינו: זהו 'דוגמא' מוחשית מהבאת 'ראיה לסתור' מובהק, דהרי דברי הרבי ש'יותר מזה' [מלומר בצנעה להבעל, או לכתוב בצנעה להוריו שיתן גט] 'אי אפשר לו לעשות', זהו 'הוראה' מפורשת: ד'לבזות' את הבעל בפומבי הוא מן הנמנע, ולדברי ה'משפיע' דנן שמותר וגם 'מצוה' לבזות הגברים הממאנים לגרש ע"י פרסום שמותם [ותמונתם], ולזורקם מביהמ"ד ומחנותי מזון, הרי קושיא גדולה מטפח על פניו, דא"כ מדוע מדגיש הרבי ש'יותר מזה אי אפשר לו לעשות', הכי לא היה בידו לצוות לחסידיו שיפיצו כתבי השמצה על הבעל עד שיגרש, או לשלוח אותם לערוך 'הפגנות' פומביים לפני ביתו, או לפני בית אביו [מה שה'משפיע' דנן עודד במילואה כ'מצוה' ו'חיוב', כשנפגש עם שונאת דת החצופה והארורה דמתקרי 'פלעטבוש גוירל' שר"י, וכדי בזיון וקצף]. אלא מאי, עכצ"ל דהרבי הבין שזהו מן הנמנע, דהרי מלבד מה ש'בזיון' הוא 'רציחה' וכן"ל (אות ב'), ואין עושין משחק מזה, דהרי שום פוסק לא אמר שהבעל 'חייב מיתה' משום שמנצל את זכותו שנתנה לו התורה למאן מלגרש.

אבל מלבד כל זה – והוא העיקר, דהרי 'בזיון' פוסל הגט לכו"ע, דכ"כ: רשב"א (ח"ז, סי' תי"ד) [דפוסל אפילו במי ש'חייב לגרש' כיון שאסור 'לכופו' משום ד'בזיון' הוי 'כפיה', וכש"כ במי ש'פטור לגרש' כמו ב'מאס עלי' מה דהוי רוב רובן של המקרים כהיום], וכ"כ: רשב"ש (סי' של"ט), רדב"ז (ח"ד, סי' קי"ח), ב"י (סי' קנ"ד, אות ז'), רמ"א (דמה"א סי' קנ"ד, אות ז'), ברך יצחק [דאם ביזהו, אף אם כבר נישאת, תצא], הגם שאול (ח"א, סי' ה'), בצל הכסף (סוס"י י"ג), חזו"א (סי' ק"ח, אות י"ב), וכו"ע מודים בזה, דלא נמצא שום פוסק המכשיר גט הניתן ע"י הלחץ ד'בזיון'. והתוצאות הנוראות מ'גט פסול' הם: שהאשה נשארת 'אשת איש', ובכל פעם ופעם שהיא עם השני, שניהם עוברים על 'לא תנאף' מעשרת הדברות, וחייבים מיתה 'חנק' על כל כח וכח, ובניהם הם 'ממזרים' גמורים עד סוף כל הדורות, ולכן היה פשיטא להרבי ש'אי אפשר לעשות יותר מזה', הבין זאת. [וראה קונ' כפיית מאסר (סי' ה'), ענפים: ב', וג'] המוצג בפנקס ב"ד (רישום 5029), דהסכמת הפוסקים: דה'הרחקות' אסורים כהיום, אף על מי ש'חייב לגרש' מן הדין, אבל על טענת 'מאס עלי' ש'פטור מלגרש', וכן 'בזיונות' על הבעל, לא נכלל בזה מעולם].

ז. [אגב, לאותן שאינם בקיאים בה'שינויים' הגדולים שהחדירו במהלך ה'בתי דין' לאחרונה, יעלה בדעתם תמיה גדולה: מדוע אמר הרבי ד'אי אפשר לעשות יותר מזה', למה לא ייעץ להאשה, שתפן לבי"ד ותבקש מהם שישלחו לבעלה 'הזמנה לד'ת על תביעת גט', וממנ"פ אם יבא יוציאו עליו 'פסק לגרש', ואם לא יבא או שלא יציית להם, יוציאו עליו 'סירוב' וכמו שעושין כהיום. אבל התירוק ע"ז פשוט מאוד, דעד כלפני עשרים שנה, לא שלחו הבתי דין 'הזמנה לד'ת' על 'תביעת גט', דכיון דרוב רובן של הנידונים, הבעל פטור לגרש מן הדין, וממילא נמצא דאין כאן 'תביעה' הלכתית כלל, אדרבה עצם ה'פסק שיגרש' פוסל הגט מדין 'מעושה' [כמבואר ב'קיצור דיני מאס עלי' (אות ד')] המוצג בפנקס ב"ד (רישום 1095)], ורק בשנים האחרונות התחילו לשלוח 'הזמנות' על 'תביעת גט', ופוסקים להבעל שעליו לגרש, ע"י שמכריחים אותו באיום על 'סירוב', שיחתום 'שטר בירורין' שבו כתוב שהוא מוותר על זכויותיו ההלכתיים, מה שזה גופא כבר הו"ל 'כפיה' גמור, שפוסל הגט וכדלקמן (אותיות: כ"א, וכ"ב).

ועי' שו"ת אדמו"ר הזקן (סי' כ"ד) במי שנשא 'מינקת חבירו' באיסור, והשואל רצה 'לנדותו' שע"ז יוכרח לגרשה וכדעת מהרש"ל, ומשיב: דבשו"א אינו מסכים לנדונו, וזל"ק.. דגט מעושה שלא כדין ח"ו, הוא פסול דאורייתא, ו'אין כופין כלל' רק שאומרים לו [בצנעה, ד'בפרהסיא' שוב הוי אונס ד'בזיון' הפוסל לא פחות מ'נידוי']:

שחייב להוציא... ומסיים: הלכך אין לכופו בנידוי, אף את"ל דנידוי אינו כן כפיה ב'שוטים'. עכ"ל. הרי לנו עד היכן שפחד אף רק מ'ספק גט מעושה' התלוי במחלוקת הפוסקים, ועד כדי דפשיטא ליה דאף מי שנשא אשה ב'איסור', שע"פ הלכה חייב לגרשה, ועכ"ז לא הסכים לנדונו מחשש 'גט מעושה' והתרת 'אשת איש' לעלמא שלא כדין.

ועכשיו באים קלי דעת הללו, המתיימרים להיות ממשיכי דרכו, ומפקירין דמן של ישראל, לרדוף ולבזות בפומבי גברים שלא עברו על שום איסור, רק משום שממאנים מלגרש נשותיהן ה'מורדות', מה שלפי דעתן המגושם שספגו מן הרחוב הוא 'עוולה גדולה', כנראה יותר עוולה ממי 'שנשא אשה באיסור', ואינם מתחשבים כלל במה שהפוסקים כתבו להדיא: **דמותו לעכב מהן גט לעולם כל ימי חייה**, ו'אפיקורסים' הללו מחליטים מ'סברת כריסם' להיפך: **דהעובר על רצון האשה [ב'בעל אחר']**, גרוע מהעובר על רצון ה' שנשא אשה ב'איסור', שומו שמים על זאת.

הפרכה ג

ח. דברי ה'משפיע' דנן (43:00): **אמת שיש מקרים שהאשה עושה דברים רעים מאוד, [קרי שהולכת בעש"ג וגוזלת מבעלה רכוש וילדיו, ו'מוסרת' עליו כל מיני מלשינות], אבל איננו 'פוסק', ואין מטרתו בכאן להכות על הגברים, דהרי גם אני עצמי גבר... אבל... אבל.. [דבר נורא הוא לצער הנשים האומללים שנתחשק להם בעל אחר..]**

תגובתינו: זהו פשע גדול מצידו, שמנסה לפטור עצמו בהעברה בעלמא מלהרעיש על רשעת רובא דמנכרא של הנשים העושים כן, עם האמתלא העלוב ש'אינו פוסק', וכאילו שיש צד 'ספק' שמותרין לעשות כן, בעוד שהדין ברור כשמש שהבעל מותר לעכב מהם גט עד שיחזרו להם הפסידים, ולא עוד אלא שאף מתירין לו לישא אחרת בכה"ג וכדלקמן (אות ל"ז), מדוע רק כשנוגע לעמוד נגד ה'רשעות' מה שהנשים עושות לבעליהן, אז הוא מעמיד פתאום פני 'תם' כאילו ש'אינו יודע' שזה אסור מכיון שאינו 'פוסק'... [ידוע מה שמפרשים הפוסק (תהילים י', ג') כי הלל רשע על תאוות נפשו, דרשע הרוצה להשיג תאוותיו, מוכן אף לעשות עצמו 'ענוותן כהלל']]. וברור דבמה שמעודד אנשים לבזות בעלים שאינם רוצים לגרש, בו בזמן שאינם מוחים על מה שהאשה הלכה בעש"ג, דאין לך 'מחזק ידי עוברי עבירה' גדולה מזה, שעובר בזה על ל"ת דלפנ"ע לא תתן מכשול, עי' רמב"ם (שמיטה ויובל פ"ח, ה"ה).

והקושיא מרפסן איגרא, דהלא אם 'אינו יודע הלכות אלו', א"כ הרי אסור לו לפצות את פיו בזה ולהגות דיעות בזה, דהרי ע"ז הזהירו חז"ל (קידושין י"ג, ע"א) דמי שאינו יודע בטיב גיטין לא יהא לו עסק עמהן, וקשין לעולם יותר מדור המבול, וזה נפסק להלכה בשו"ע (אה"ע סי' מ"ט, ס"ג), וא"כ היה לו לשתוק ולא להתערב בתחום שאינו שלו, ואיך הרהיב בנפשו 'לפסוק' בפומבי לפני אנשים תמימים המאמינים בדבריו: שמצוה לבזות את הבעלים העושים כתורה ע"פ הוראת בי"ד, בו בזמן דזהו 'פסק' המנוגד מן ההלכה הברורה, דהוי 'הלבנת פנים' שלא כדין וממילא הוי כ'רציחה', וגם מכשיל בזה את הרבים באיסורים החמורים ד'אשת איש' ו'ממזרות'. ורק כשבא לרשעת הנשים, פתאום 'אינו יודע' וגם 'אינו פוסק' כלל, אבל 'את הקב"ה אי אפשר לרמות כי הוא חזק ממנו', וידע נאמנה שכל המכשולים החמורים שיצאו מדבריו בעבר, ושיצאו מדבריו להבא, הכל אשר לכל ייזקף על חשבוננו לעת"ל... ומה יענה ביום הדין כשאלפי 'ממזרים' יתנפלו עליו בצעקות נוראות על שקלקל אותם ואת כל דורותם לעולם ועד.

הפרכה ד

ט. דברי 'דיין שקר' דנן (49:00): **על פי דעת רוב פוסקים, כשהאשה תובעת גט לחוד [ולא דברים אחרים], אז יש בידה לבחור באיזה בי"ד לילך, והבעל צריך לילך אחריה לאותה בי"ד שבחרה היא.**

תגובתינו: זהו דוגמא מובהקת מן ה'מפקיר את פיו ולשונו בשקרים גסים וגלויים', דלא רק שאין כך דעת 'רוב פוסקים', אלא דליכא אף 'פוסק יחידא' שסובר כן, ואנחנו תובעים ממנו בגלוי שיוכיח 'מקור' לדבריו הללו אם יוכל. דהלא נהפוך הוא, דאפילו כשהבעל הוא מי ש'תובע' אותה לקבל גט, יש ג"כ הרבה פוסקים [י"ז במספר] הסוברים דעכ"ז צריכה האשה לילך אחריו, לעומת החולקים [י"ט במספר] הסוברים בכה"ג, שהבעל צריך לילך אחריה, ואף מאותן י"ט פוסקים, הרי עשרה מהם מיירי בגוונא כשלא 'מרדה' עליו, אלא שרוצה לגרשה מחמת 'מומים', אבל כשאין 'מרדה' עליו גם הם מודים שצריכה לילך אחריו אף כשהבעל הוי ה'תובע', [וכדמנויין בקונ' תכסיסי פורצים (סי' ד', אותיות: ג' וד') מוצג בפנקס בי"ד (רישום 5031)]. אבל בגוונא כשהאשה היא ה'תובעת' גט, ליכא אף פוסק יחידא שסובר שהבעל צריך לילך אחריה, ו'דל גאה' זה המתפאר עצמו תמיד מגודל גאונו וידיעותיו, מצהיר כאן בשקר שכן הוא דעת 'רוב הפוסקים', בו בזמן דליכא אף 'פוסק יחידא' שסובר כן..

הפרכה ה

י. דברי 'דיין שקר' דנן (49:35): **לא נמצא הלכה כזו: דאם האשה הלכה לעש"ג בשביל 'ממונות', אין הבעל צריך לבא לבי"ד על 'תביעתה לגט', ובכלל כיון שיש מחלוקת בזה ברמ"א, פשוט דהבי"ד מכריע בזה ולא הבעל.**

תגובתינו: הוא אמר כאן שני 'שקרים' גסים, ונבא אחת לאחת: ראשית, מה שרוצה לייצר כאילו דכיון דה'גט' הוא 'תביעה אחרת' ממה שתבעה בעש"ג ענייני דממונא, וממילא שפיר 'נזקקין לה' בבי"ד, [כמו שמתחכמי זמנינו מבבלבים, ראה מ"צ (ח"ג, אה"ע סי' א' - ג')], פשוט שלא יאמר כן רק מי שבהפקירא נוחא ליה, ומחמת נגיעת פרנסתו לא איכפת ליה פירצת חומת הדת, ומחזק ידי עוברי עבירה בדברי סרק והבל בניגוד כל שכל והגיון, ובניגוד

לכל היסוד מה שדין זה בנוי עליה, והיינו הכלל: ד'שלא יהא חוטא נשכר'. ומשל למה"ד דומה, למי שרוצה לפרק ה'שותפות' שיש לו עם חבריו, ויש לו עליו ה' תביעות, על ג' מהם הלך בעש"ג, משום דעליהם היה לו סיכוי יותר לנצח ע"פ דיניהם, ואח"כ בא לבי"ד על ב' תביעות הנותרים, משום שעליהם יש לו סיכוי יותר לנצח בבי"ד של ישראל. האם יעלה על דעת מי ששפוי במוחו לומר ד'נזקקין לו' יען וביען דהלא הוי 'תביעה אחרת'... בו בזמן שהכל יודעים שהוא 'חלק' בלתי נפרד משאר ה'תביעות', דהרי הכל הוא פועל יוצא מ'פירוק השותפות'.

כמו"כ ממש הוא גם בנ"ד, תביעות האשה בעש"ג בענייני ד'ממונא', הוא חלק בלתי נפרד ממהלך ה'גירושין' [פירוק השותפות], דהכי נשמע מעולם שאשה הדרה בשלום עם בעלה, תקראנו בעש"ג על תביעת 'מזונותיה' או על 'הספקת הילדים'... וכש"כ דלא על קבלת חצי רכושו [ע"פ החוק של 'איקוועל דיסטריביושן']. ואיך יעלה על הדעת דלאחר שהלכה בעש"ג ו'גולה' בכח דיניהם 'ממונ' שלא מגיע לה ע"פ דין תוה"ק, שבי"ד יודקקו לה לתביעת גט', יען דעכשיו באת לפניהם רק משום ש'גט' אינה יכולה לקבל בעש"ג... האם אין זה סטיה גלויה מכל יושר והגיון.

יא. ועוד, דאף אי הוי יהיבנא ליה כטשטושו: כאילו דהוי שני תביעות נפרדים [מה שז"א וכנ"ל], עכ"ז הדין ברור ד'אין נזקקין לה' טרם שמתקנת מה שקילקלה לו בעש"ג, דהרי גדולה מזו פסקו בחושן האפוד (סי' י"ח), ושאלת דוד (סוף חו"מ, בהגהות לסנהדרין דף כ"ט ע"א), דראובן שסירב מלבא לד"ת עם שמעון, שוב 'אין נזקקין לו' בב"ד אף כשהוא תובע את לוי לד"ת עי"ש, הרי לנו דאף ב'בעל דין' אחר 'אין נזקקין' לו, וא"כ כש"כ באותה בע"ד דהיינו אותה ה'אשה' עצמה שהלכה בעש"ג שלא כדין נגד אותו ה'בעל' עצמו, אעכו"כ ש'אין נזקקין לה' אפילו על 'תביעה אחרת' לגמרי, וכש"כ כשבאמת הוי 'אותה תביעה' וכנ"ל.

ועוד, דמה יענה על מה כשהאשה תובעת 'גט' בעש"ג, כלומר שהשופט יחייב את בעלה ליתן לה גט בבי"ד, והר"ז אכן הוי 'אותה תביעה' ממש מה שתובעת ממנו בבי"ד ועכ"ז נזקקין לה, מדוע אינם מקיימים בזה הדין ד'אין נזקקין', וכמו שפסק להדיא השיבת ציון (סי' צ"ו): דיבמה שהלכה להתרעם לפני המושל על היבם שאינו רוצה לחלוץ לה, דשוב 'אין נזקקין לה' בבי"ד על טענה זו, והבאר יצחק (אה"ע סי' י', ענף ז') הביא דבריו אף כלפי בעל ה'חייב לגרש' מן הדין [משום שהיה צריך לילך למרחקים עם הצבא], וכתב דאם היתה תבעתו בעש"ג להתגרש, אז לא היו נזקקין לה בד"ת על 'תביעת גט' למרות שהיה מקום 'עיגון' אמיתי, אלא דכתב דבעובדא ידידיה לא הלכה לעש"ג כלל עי"ש, וא"כ כש"כ בטענת 'מאיס עלי' דאף 'חיוב גט' ליכא לדינא, מדוע אין מקיימין הדין ד'אין נזקקין'.

יב. ושנית, דמה שאמר 'דיין שקר' דנן, דאף בדיני ממונות יש מחלוקת ברמ"א אם נזקקין בכה"ג, וממילא הדבר תלוי בהכרעת הבי"ד, הוא ג"כ שקר גמור ומוחלט, דהרי כל המחלוקת ברמ"א הוא רק בגוונא כשהתובע בעש"ג לא הפסיד שם להנתבע, בזה מביא שני דיעות, ולא עוד אלא דאפילו בזה הכריע הרמ"א (שם): דהעיקר כדעת הסוברים ד'אין נזקקין', וממילא פשוט דאפילו בכה"ג, אין הדבר תלוי כלל ב'הכרעת הבי"ד' כדברי 'דיין שקר' דנן, דמי יבא אחרי רבינו הרמ"א שכבר 'הכריע' בעצמו כדעת הסוברים ד'אין נזקקין'.

אבל כשהתובע בעש"ג אכן הפסיד שם להנתבע בניגוד דתוה"ק, בכה"ג ליכא מחלוקת כלל, דכו"ע מודים בכה"ג ד'אין נזקקין' לו, וכמש"כ רמ"א (שם) להדיא, וכן הוא הסכמת כל הפוסקים, דתובע שהפסיד להנתבע בעש"ג, אין הנתבע חייב לירד עמו לד"ת, טרם שמשלם לו את כל מה שהפסיד אותו בעש"ג, [כולל הוצאת העורך דין וכו'], דכ"כ: מהרי"ק (שורש קנ"ד. ובפסקים סי' כ') [שדברי הרמ"א הנ"ל בנויין על דבריו], עדות ביהוסף (ח"א סי' י"ט, ומ"ב), נאות דשא (סי' נ"ב), דברי חיים (חו"מ ח"ב, סי' א'), בית יצחק (בשור"ת מהרי"א ענזיל (סי' צ"ד) [אפילו כלפי 'עיקול'], הרי בשמים (ח"ה, סי' ט'), בית ישראל (עדעלין ח"א, סי' קס"ה), נצח ישראל (סי' כ"ו, אות י"ב. וסי' מ"ה, עמודים רע"ז – פ'), בית אבי (ח"ה, סי' קנ"ד, אותיות: ד' – ז'), משנה הלכות (חי"ד, סי' ק"ד. וסי' ק"ה. וסי' קפ"ג, אות ג'), עי"ש.

ונמצא, דבגוונא שהאשה אכן הפסידה לבעלה בעש"ג, כו"ע מודים פה אחד ד'אין נזקקין' לה בבי"ד טרם שמשלמת לו מה שהפסידתו בעש"ג, [כולל הוצאת העו"ד וכו'], ואין כאן 'שני דיעות' בדבר כלל, וממילא פשיטא דלא שייך כאן 'הכרעת הבי"ד' בניגוד להסכמת כל הפוסקים וכדברי 'שקן ו'מסלף' דנן.

יג. ובכדי לסתום פיות דוברי שקר ומעקמים כל הישרה, נביא עוד מקורות מפורשים דהדין ש'אין נזקקין לההולך בעש"ג' שייך גם ב'אישות', דכ"כ יגל יעקב (אה"ע סי' י"ח, ד"ה ומה) בנוגע לתביעת כתובה, דאם הלכה לעש"ג לקבל 'דיווארס', שוב אין בי"ד נזקקין לה לקבל כתובתה עי"ש. וכ"כ משנה"ל (חי"ד, סי' ה', ק"ד, ק"ח, ק"ע, קע"ב. וחי"ז, סי' פ"ה), ותשוה"נ (ח"ד, סי' ש"א), כלפי תביעת גט, וז"פ.

והרי יותר מזה הוי הסכמת כל הפוסקים: דעל סמך מה שהלכה בעש"ג לקפחו משלו, אף מתדיין לו לישא אחרת ולמנוע ממנה גט עד שתחזיר לו כל מה שהפסידה אותו בעש"ג וכדלקמן (אות ל"ז), ואיך יעלה על הדעת, דרק משום שלא נשא אחרת תגבר כוחה, שתוכל לתובעו בבי"ד על גט, וגם יתחייב לגרשה טרם שמשלמת לו מה

שהפסידתו בעש"ג, אתמהה. וכן כתבו חבצלת השרון (אה"ע, סי' ו'), ואפרקסתא דעניא (ח"ג, סי' רע"ז, רע"ט, וסי' רע"ח) בשם הגאונים ר"פ עפשטיין, ורי"ח זוננפעלד זצ"ל, ושם (אות ב', וסי' ר"פ), דאם הלכה בעש"ג נגד בעלה שלא כדין, אז מתירין לו לישא אחרת מדין 'אין נזקקין'. ואף יותר מזה הביא משנה"ל (חי"ד, סי' ק"ח) 'מעשה רב' מגדולי הדיינים מדור הקודם, שהתירו להבעל לישא אחרת כשהלכה נגדו בעש"ג, אף מבלי 'השלשת גט', עי"ש.

וכל זה הוא מלבד מה שהמציאות העגום כבר הוכיח חזור ושוב, דכשהנתבע הולך שולל בפח יוקשם לחתום אצלם שט"ב, וסומך עליהם שיעיינו ויכריעו בדבר, לא אירע עוד אף פ"א: שבאו להמסקנא ד'אין נזקקין', דהרי הם 'נוגעים בדבר' שאכן יתדיינו לפניהם ויקבלו שכרם משלם, ונמצא דהכל הוא 'רמאות' דאין כאן לא 'דיון' ולא 'עיון'...]. וממילא פשוט, דהבעל זכאי למאן מליירד עמה לד"ת טרם שמשלמת לו כל הפסידיו, ואם הבי"ד מוציאם עליו 'סירוב' בכה"ג, הם 'מוציאי שם רע' שאין להם חלק לעוה"ב, ויורדין לגיהנם ואינם עולים.

הפרכה ז

יד. דברי 'דיין שקר' דנן: (51:30): הנשים לא למדו מס' סנהדרין, ולכן אינם יודעים שאסור לילך לעש"ג, וכיון שהם חפים מפשע שפיר 'נזקקין להם' בבי"ד למרות שהלכו בעש"ג שלא כדין.

תגובתינו: דברי 'שקרן' הזה מופרכים מג' פנים. ראשית: דאף בר בי רב דחד יומא יודע האיסור לילך לעש"ג, דהר"ז רש"י מפורש (ריש פרשת משפטים), ובין הגברים ובין הנשים יודעים איסור זה מ'גירסא דינקותא', ולא ממס' סנהדרין או משו"ע חו"מ. ובכלל פשוט דהפוסקים לא חילקו בין אם התובע בעש"ג ידע שזה אסור או לא, דא"כ נפלה כל דין זה בבירא, דכל אחד יאמר שלא ידע שיש איסור בדבר, ואדם מועד לעולם.

אבל האמת הברור הוא, דמה שהנשים הולכים בעש"ג, אינו משום ש'אינם יודעים' שאסור לעשות כן, אלא משום ש'יודעים' היטב: שהבתי דין יחפו עליהם, והעלם יעלימו את עיניהם מזה, דבמקום שירדפו אותה על עבריינותה והרמת ידה בתורת מרע"ה, הם רודפים את הבעל, כאילו שעליו מוטל ליתן לה גט אף כשהיא תשאר עם הגזילה, ו'לאו עכברא גנב אלא חורא גנב', וזהו מה שמעודדן לעשות כן, ואח"כ באים נוכלים הללו וצועקים על הבעל 'מעגן' 'רשע' 'אכזר', האם יש לך שקר ו'הפיכת הקערה על פיה' גדולה מזה. [להיפך הגמור ממש"כ יכון ובוועז (ח"א, סי' ק"ל): דע"י שמונעים מהן גט אף כשחולף זמן רב, זהו מה שמכריח אותן לחזור בשלום לבעליהן].

טו. שנית והוא עיקר גדול, אף אם נניח שיש מציאות כזה: שהאשה הלכה בעש"ג משום שלא ידעה שזה אסור [מה שז"א וכו"ל], מ"מ אין זה משמש כהצדקה כלשהו, דבשביל כך יפסיד הבעל, דידוע מש"כ הפוסקים: ד'אונס דחמנא פטריה' שמענו, אבל 'אונס דחמנא חייביה' לא שמענו, [עי' ברכ"י (חו"מ סי' כ"א, אות ב'), קצוה"ח (סי' כ"א, סק"א), ונתה"מ (שם, סק"ג), תו"ג (גיטין ע"ו ע"א, ד"ה ברשב"א), מו"ר בויען יוסף (או"ח, סי' שכ"ד), ועוד], וממילא פשוט שאין הבעל מחוייב לסבול היזק שלא כדין, מחמת אונס 'אי ידיעתה' של האשה.

וא"כ נניח שלא ידעה מהאיסור [מה שז"א וכו"ל], מ"מ עכשיו שהבעל בא לבי"ד וקובל ע"ז, למה מעלימים את עיניהם מצעקת הנגזל, מדוע אינם פוסקים לה כהלכה: שצריכה להתזיר הכל לבעלה טרם שיתן לה גט, וזהו טענה ניצחת שאין עליה שום תשובה, ואיך אין 'דואגי טובת ה'עלידי'ס הללו' מתביישים להעמיד פני תם, כאילו שאינם מבינים מהו הבעיא כאן, מדוע מתעקש 'רשע' זה שלא לבא לבי"ד, או שלא ליתן גט.

טז. שלישית, דאף לדבריו דל"ש אצל הנשים הדין ד'אין נזקקין לה' בבי"ד על תביעת גט, מחמת שהלכה בעש"ג, טרם שמשלמת לו הזיקיו, [מה שז"א וכו"ל (ד"ה ראשית)], מ"מ מהו ההצדקה על מה שמסדרין לה גט, למרות שהם יודעים היטב שהבעל אינו רוצה לגרשה בשו"א טרם שתחזיר לו כל מה שגזלה ממנו בעש"ג, ואיך מסדרים לה גט שהוא פסול ובטל לכו"ע.

[דאף כשהבעל שותק ואינו אומר שהוא ממאן לגרשה טרם שתחזיר לו הגזילה, הרי מסדרי הגט יודעים היטב דזהו רק משום שהוא ירא שתלך לקבול עליו לפני השופט ע"ז, וכמעשים בכל יום, וא"כ הלא הגט הוא בחזקת פסול ובטל אף בכה"ג, [וכדביארנו עם המון 'מקורות' בהכרוז המוצג בפנקס בי"ד (רישום 5014)]. והלא 'מכשול' זה צועק עד לב השמים, מה יענו כיום הדין וכיום התוכחה, על שמכשילים יום יום את האשה ואת הנושאה באיסור החמור ד'אשת איש', איכה נהייתה הדבר שכל זה אינו מדאיג כלל את ה'משפיע' ואת ה'דיין שקר' דנן, תיקו.

הפרכה ז

יז. דברי 'דיין שקר' דנן (54:00): כשהבעל מסרב לבא לדין, יש דיעה שיכולים לשמוע הטענות מפי האשה שלא בפני הבעל, כשיש לה 'מסמכים' מה שטענה עליו בעש"ג, דהרי בודאי שהם 'אמת' דהלא היא יריאה לשקר בעש"ג כיון שמענישים על זה ב'תפיסה', וממילא יש לסמוך על טענותיה מה שאמרה עליו בעש"ג, ולחייב על סמך זה את הבעל במתן גט.

תגובתינו: תורה תורה חגרי שק והתפלשי באפרים, אבל יחיד עשו לך שבאו זדים מופקרים וקרעוך לגזרים, והדברים מזעזעים עד דכדוכה של נפש, כששומעין דברי בורות והפקרות כאלו מה שראוי לקרוע עליהם כל הבגדים, מפורש יוצא מפי מאן דהו דמתקרי 'דיין'. הגע עצמך, היא קובלת עליו בעש"ג שהוא מכה אותה וכו' וכו', והכי יש לה בעיא לומר כן בשקר, הרי אינה צריכה לפתוח את פיה, דה'עורך דין' שלה אומר עליו כל השקרים מה שלבו חפץ במקומה, וכמעשים בכל יום.

גם ידוע ש98 אחוז מה'תלונות' שהנשים מאשימות את בעליהן ב'ארדער אף פארטעקשן' הם 'שקר', אלא שרוב רובם של השופטים בניו יארק הם מורקבים ברשעת ה'דעמאקראטיע' ולקויים במחלת ה'פעמעניזם', והם כופרים גמורים מבלי שום קורטוב של מצפון בקרבם, והם 'מאמינים' לכל מה שהאשה אומרת, אפילו כשהבעל מכחישה, והאם שמע 'דיין שקר' דנן אף פעם אחת, שאשה נסגרה בכלא על ה'חטא' שאמרה שקר על בעלה בעש"ג, ודאי דלא.

וא"כ איך אינו מתבייש 'פעמעניסט' דנן לומר, שע"פ הלכה יכול ב"ד לקבל טענותיה מה שאמרה על בעלה בעש"ג, אף שלא בפני בעלה, בו בזמן שלהלכה ברור להיפך: שאינה נאמנת עליהם אף כשאומרת כן בפניו בבי"ד, עי' ב"י (סי' קנ"ד), ורמ"א (בד"מ סי' קנ"ב, סק"ד. וסי' קנ"ד סק"ח, ובארוך סק"ז), ופרישה (שם, סקט"ז, בכתנות פסים), שהביאו בשם התשב"ץ (סי' א'): דאם כבר החזיקה אשמותיה עליו חוץ לבי"ד, שוב אין לה נאמנות אף בפניו, ובדברי ריבות (סי' ת"ב) כתב בשם הריב"ש (סי' קכ"ז): דשוב אינה נאמנת אף בבי"ד ואפילו בפניו. ואף יותר מזה כתבו רמ"א (סי' קנ"ד, ס"ז) בשם המרדכי ועוד: דבדורות הללו שהנשים הן חצופות אינן נאמנות אף 'בפניו', ועי' פת"ש (סקט"ו) בשם גב"ר (סי' ח' – כ"ט): דעכ"פ 'שלא בפניו' ודאי דאין להן שום נאמנות כלל, עי"ש.

ומעתה, איך יעלה על הדעת ש'עדותה בעש"ג', יהיה לה איזה סמכות כלשהו בבי"ד, ועוד אף 'שלא בפניו', לא די ש'מהרס' זה עושה צחוק מכל הדין ד'אין נזקקין', שלא תפסיד כלום עי"כ וכנ"ל (הפרכה ה'), אלא שעוד 'תרוויח' מזה: שהבי"ד יקבלו ממנה אף שלא בפני בעלה כל ה'שקרים' מה שאמרה עליו בעש"ג, רח"ל מהאי דעתא המעוקם של 'פעמעניסט' הזה, דכל שהאשה רוצית בגט, והלכה נגדו בעש"ג וגזלתו מרכושו וילדיו, אין להבעל שום מנוס רק ליתן גט [פסול], ואחרי כל זאת האם אכתי אינו מובן על מה באים כל צרות רבות שבדור, כשיש לנו 'דיינים' כאלו.

יח. דהאמת הוא להיפך מדבריו, דאפילו כשהיא לא הלכה בעש"ג מעולם, והבעל הוא 'מסרב' אמיתי מלבא לד"ת, ג"כ אין שום מקום 'לחייבו' בשביל כך 'לגרש', וכש"כ 'לכופו' ע"ז כמו שמסתיים ברוב המקרים ב'בזיונות' וכדומה], דלא נמצא בשום פוסק דהמסרב לד"ת על תביעת גט 'חייב לגרש', וכש"כ דלא נמצא בשום פוסק ד'מותר לכופו לגרש' בשביל כך, [ועי' שו"ת ר"י מילר (סי' י"ד), דאפילו בליעל גמור שאנס אשתו כ"פ בימי נדתה, וגם סגר כ"פ הדלת בעדה והוכרחה לעמוד כל הלילה בחוץ ובקור, וגם ייחד עצמו כ"פ בחדר משכבו עם זונות ונכריות, ועוד הרבה רשעות גדולות וחמורות, וגם 'סירב מלעמוד עמה לד"ת', ורק בצירוף כל הטענות פסק דלכל היותר 'חייב לגרשה' אבל א"א להתיר לכופו לגרש, וכדביארנו בקונ' פתילי חותם (ענף י"ג) מוצג בפקנס בי"ד (רישום 5005)].

יט. ופשוט, דאין שום מקום, ליתן להאשה 'היתר ערכאות' על 'תביעת גט', על יסוד הנימוק שבעלה 'מסרב לבא לד"ת', דדין זה בשו"ע (ח"מ סי' כ"ו, ס"ב): שמתירין לתובע לילך לעש"ג נגד 'מסרב לד"ת' ל"ש רק ב'ממונא', אבל ב'תביעת גט' הרי קימ"ל דאף במי ש'מותר לכופו' ע"פ דין אין הגט כשר רק כשנעשית ע"י ישראל, אבל ע"י גוים הגט פסול מה"ת וכמבואר בב"ש (סי' קל"ד, סק"ג). וא"כ כש"כ במי ש'אסור לכופו' וכנ"ל, דהרי 'מסרב' לא רק שאינו מן הגברים ש'מותר לכופו לגרש', אלא דאף אינו מן ה'מחוייבים לגרש', אעכו"כ דהוי 'גט מעושה שלא כדין ע"י גוים' דפסול ובטל מה"ת, ואף משום 'דיח הגט' אין בו, ומותרת לבעלה כהן כמבואר בשו"ע (שם, ס"ח), ואף ה'הפחדה' לבד שיוציאו עליו 'היתר ערכאות', כבר פוסל הגט שניתן מ'יראה' זו מדין 'עישוי עכו"ם' ואכמ"ל.

ונמצא, דלכל היותר מה שמותר ואפשר לעשות בכה"ג כשהבעל הוא 'מסרב' אמיתי, [דהיינו שמתעלם כליל מן 'הזמנות' לד"ת שנשלחים אליו, משא"כ כשהוא מוכן לחתום על נוסח 'שטר בירוויין' שעם זכיותו שע"פ דין גמור, והם ממאנים לדונו באופן זה, אז אינו 'סרבן לד"ת' כלל, רק הם ה'סרבנים לד"ת' וכדלקמן (אותיות: כ"א, וכ"ב)], הוא: לפרסם עליו 'כתב סירוב': שאיש פלוני הוא 'מסרב לדין' וחסל. אבל אסור להוסיף: שהוא 'סרבן' מליירד לד"ת עם 'אשתו', וכש"כ דאסור להוסיף: שה'הזמנה' הוא בדבר 'תביעת גט', דא"כ נפלנו שוב להחורבא ד'כפיית בזיון' הפוסל הגט לכו"ע וכנ"ל (אות ו'), וזהו טשטוש עצום וערוב המושגים מהבתי דין, כאילו דבשביל שמותר לבזותו על 'סרבנותו לד"ת' כבר הותרה הרצועה לבזותו על 'מיאוונו לגרש', וז"א דהר"ז מטיל 'פסול' גמור על הגט, [ובאמת דגם על 'סרבן לד"ת' בדיני ממונות אין המנהג לפרש בה'סירוב' 'מי' שהוא ה'תובע', ו'מה' שהוא ה'תביעה'].

הפרכה ח

כ. דברי ה'משפיע' דנן (100:01): האומר שאינו רוצה ליתן גט משום ש'רוצה בשלום', זהו 'אכזר'... [כלומר שהוא 'אכזר' שמצער את אשתו שלא תוכל להנשא לאחר...]. אסור לישיב עמו יחד אצל קידוש ואסור למכור לו מזון..

תגובתינו: ה'משפיע' דנן משמש בזה כ'דוגמא מובהק' לאזהרת חז"ל: ד'כל שאינו יודע בטיב גיטין וקידושין לא יהא לא עסק עמהן, וקשין לעולם יותר מדור המבול', וכן נפסק בשו"ע וכן"ל (אות ח'), ואנו שואלין לעומתו מה לך אצל גיטין, כלך אצל דברי אגדה'. דהרי בו בזמן שכל הפוסקים כתבו להדיא פה אחד: שמוות להבעל לעכב ממנה גט 'לעולם' וכן"ל (הפרכה א'), הרי זאת אומרת בפירוש דמה שטוען שהוא 'רוצה בשלום', אכן הוי דבר המוצדק ע"פ דתוה"ק במאה אחוז, וה'משפיע' דנן בא וחולק עליהם מ'סברת כריסיו', ומתארם כ'אכזרים', דברים שאסור לשומען דהוי 'אפיקורסות' גמור וכן"ל (אות ג'), וזהו מלבד מה שעושה את כל הפוסקים כ'אכזרים' רח"ל.

כא. ומה שרוצה להצדיק עצמו, שאומר כן משום שהבעל אינו משיב על 'הזמנת בי"ד לד"ת', כאוב מאד לקבוע, שרוב הבעלים עושים כן רק משום שיודעים שהבתי דין התחילו לאחרונה להוציא 'פסק חיוב גט' לעולם, ממש בכל מקרה ובכל דיון, ומעולם לא הוציאו בשנים האחרונות אף פ"א 'פסק': שהבעל פטור לגרש, או: שהאשה חייבת להשלים עמו, מה דאכן כן הוא אמיתת דעת תורה והלכה. ו'פסקים' שיתן גט, מבוסס על מה שהם מכריחים את הבעל שיחתמו נוסח 'שטר בירורין' שבו נאמר שהם מוותרין על כל זכויותיהם שע"פ תוה"ק וכן"ל (אות ז').

וממילא, כיון דכל ה'דיין' הוא 'משחק הצגה' בעלמא, דהרי 'גזר דינו' כבר חתום אצלם מעיקרא בכל המקרים בלי שום יוצא מן הכלל, שאם האשה תתעקש על גט [אחרי כל ה'השתדלות לשלום'.. כדלקמן (אות כ"ה)], סוף סוף בודאי שיצא הפסק ש'עליו לגרש', מבלי להתחשב כלל עם טענותיו, אף כשהם מוצדקים מאה אחוז. [וזהו מלבד מה שהיודעי דבר יודעים דאף ה'טוען' של הבעל, בוגד בו ומסייע לצד האשה להגיע לגט, דהרי כולם מבינים כ'דעת הרחוב' שכל אשה זכאית להשתחרר מבעלה, אף כשאין לה שום טענה צודקת, רק 'רצון' בעלמא רח"ל..].

א"כ פשוט, דבמצב כזה אינו חייב כלל לבא לבי"ד, דמדוע יניח את עצמו בפועל בידי לא יוכל קום, דהרי להלכה ברור שאין להם הסמכות והכח לכופו על ויתור זכויותיו ההלכתיים, [וכמבואר הדק היטב בנוסח 'שטר בירורין' שע"פ דין גמור' (הערה ג') המוצג בפנקס בי"ד (רישום 1010)]. ממילא פשוט דכל 'סירוב' היוצא עליו על הסמך שלא רצה להפקיר עצמו בחתימת שט"ב שלהם, הוא מנוגד להלכה הברורה לכל הדיעות, וא"כ פשוט דאסור להרחיקו על סמך 'סירוב מסולף' המנוגד מהלכה, אדרבה החותמים על 'סירוב' כזה הם 'מוציאים שם רע' שחז"ל חרצו משפטם: שאין להם חלק לעוה"ב, ואין להם כפרה עולמית, ויורדין לגיהנם ונידונים שם לדורי דורות.

כב. דהרי מטעם זה [כדי להשתמר מן ה'חורבה' הגדול ד'גיטין' פסולים' היוצא מחתימת שט"ב שלהם], ערכו בית דינינו נוסח 'שטר בירורין' ל'דין גמור' בהענקת כל הזכויות שיש להבעל ע"פ ד"ת לכו"ע, בלי שום חולק כלל, [המוצג בפנקס בי"ד (רישום 1010)]. ופשוט, דכל בעל שמוכן לחתום על זה הוא 'ציית דין' גמור, ואצ"ל שאינו 'סרבן' כלל, אדרבה הבתי דין המוציאים 'סירובים' על הבעל משום שלא רצה להניח עצמו בתוך ידם המגואלים בדם אלפי בתי ישראל שהרסו, ולא חמלו על הילדים שהם ה'קרבנות' היותר גדולים מזה בין בגשמיות ובין ברוחניות, 'הם' העוקרים דיני התורה, בו בזמן שהם צועקים על הגברים ומאשימים אותם בשקר שהם 'מסרבים'.

הפרכה ט

כג. דברי ה'משפיע' דנן (1:06): מעשה בבעל שטען שרוצה בשלום, ושהוא מוכן לילך לטעראפי ולעבוד על עצמו, וה'טעראפיסט' אמר ש'האשה אינה רוצית בשום אופן בשלום רק בגט' דוקא, הלא יש רמב"ם מפורסם [אישות פי"ד, ה"ח]: שא"א לכוף אשה לדור עם בעל שאינה רוצית בו, [ואף ס"ל דמותר לכוף את הבעל שיגרשנה], לכן אמרתי לו שאם אינו נותן גט לא יבא עוד לשיעורים שלי, כי הוא מייסר ומצער את אשתו, ואני חושב שכל אחד חייב לעמוד נגד מסרבי גיטין, זולת אם הוא עושה כהלכה, וצריך לזרוק אותו מחוץ להבתי כנסיות, ולחוץ מן החנותים המוכרים מזון, כי זה ממש כאדם המסתובב עם גאן'.

תגובתינו: אין קץ לדברי דוח, דלפי דבריו אתיא דכל גדולי הראשונים והאחרונים, רוב מנין ובנין של הפוסקים היו 'מסתובבים עם גאן' רח"ל מדיעה נפסדת זה מה שספג בתוכו מן ה'רחוב', וזהו דוגמא מובהק נוסף, דמה הן התוצאות אם 'מי שאינו יודע בטיב גיטין, שקשה לעולם יותר מדור המבול' מתערב והוגה דיעות בזה מ'סברת כריסיו'. דהלא הוא מצטט 'רמב"ם' הנדחה מהלכה מכל הראשונים (בערך 40 ראשונים, החל מן ר"ת רמב"ן רשב"א רא"ש ריטב"א ור"ן) שחולקים עליו במוחלט: דכל הכופה לגרש על סמך טענת 'מאס עלי' 'מרבה ממזרים בישראל', והרא"ש (כלל מ"ג, סי' ח') טוען לעומת הרמב"ם: דמי מכריחה לחיות עמו, 'תצורר אלמנות חיות כל ימיה'... עי"ש.

וכן נפסק להלכה בשו"ע (סי' ע"ז, ס"ב) ובח"מ (שם, סוס"ק י'), דאין כופין לגרש על טענת 'מאס עלי' לעולם. וכן הוא הסכמת יותר מק"ן מקורות בפוסקים ראשונים ואחרונים, [שחלק מהם מנויין בקונ' כפיית מאסר (סי' ב'), ענפים ב', וג') מוצג בפנקס בי"ד (רישום 5029), לעומת י' או ט"ו פוסקים שרוב רובן אינם מן הנודעים, שהמתאחז עליהם הוא 'אפיקורס' ו'ריפורמער' וכן"ל (אותיות א' וג'). ואף יותר מזה כתבו אפילו הפוסקים שדרו במקומות שעשו הכל ע"פ דעת הרמב"ם [טרם חתימת השו"ע], דעכ"ז מחמת חומר איסור 'אשת איש' עשו 'יוצא מן הכלל'.

בדין זה מה שמתיר לכוף ב'מאס עלי', שלא לנהוג כוונתה ולא לכוף, [ומבואר בקו' מלחמת אש דת (ענף ז', אות י"א) המוצג בפנקס ב"ד (רישום 1098)].

ויותר מזה כתב הרא"ש (כתובות פ"א, סי' ל"ה): דאף כשהיא מאיימת ש'תצא לתרבות רעה' אם בעלה לא יגרשנה, ג"כ אין כופין אותו לגרשה, ד'מוטב שבנות ישראל הרעות יוסיפו רעה על רעתן, ואל ידבו ממזרים בישראל'. והפוסקים כותבים להדיא דאף כשהיא מצהרת שלעולם לא תשלים עם בעלה ותשאיר 'עגונה' כל ימיה, ג"כ אין כופין אותו לגרש וכמש"כ שבות יעקב (ח"ג, סי' קי"ט). ויותר מזה כתבו הפוסקים: דאפילו כשהיא מאיימת 'שתמית עצמה' אם לא יגרשנה, ג"כ אין כופין או מחייבים אותו לגרשה וכמש"כ פרי צדיק (צורו, סי' ב'), וכ"כ ריב"ש (סי' ר"ט), ובית דינו של שלמה (סי' א') אף כלפי כפיה 'לחלוק' שאין בה משום חשש 'אשת איש' וממזרות, וכש"כ כלפי גט'. [ועי' מהר"י ווייל (סי' קל"ה) במי שהיה מבזבז ממנו על שכרות ושחוק בבתי משתה של גוים, וכשבא הביתה הקיא והסריח כל הבית, ופסק דאם 'מקבל על עצמו להטיב דרכיו' א"א לחייבו בשו"א לגרש, עיי"ש].

כד. ואחרי כל זאת, בא 'משפיע' דנן ומרעיש עולמות מגודל 'אהבת ישראל' שלו הבורע בקרבן [ל'נשים'] דבעל שאינו רוצה ליתן גט, והוא מוכן להטיב מעשיו, הוא 'רשע' משום שהאשה מתעקשת שרוצית דוקא בעל אחר, וממילא צריכין לרדפו ולזרקו מן הבתי כנסיות, ושלא להניחו לקנות בחנותי מזון, [זאת אומרת: שהוציא עליו פסק מיתת רעב...], מה שלא נמצא בשום חוטא בזמה [ז], מדוע, פשוט דהרי יש לו 'רמב"ם מפורש' [הנדחה מן הלכה], ועל סמך זה הוא רודף אדם כשר מישראל ומשים אותו ל'רשע' ומחייב אותו בשני 'מיתות' של 'רעב' ושל 'בזיון', בו בזמן דלא קימ"ל כלל כהרמב"ם בזה, וע"פ דעת תוה"ק ברור שהבעל חף מפשע, אדרבה ה'משפיע' דנן הוא ה'רשע' הגרוע מדור המבול, להתיר דמו של הבעל, [דלמרות שהוא 'גבר' ולא 'אשה', מ"מ אסור לעשות רעה לשום בר ישראל...], וכדאי לבדוק אם 'משפיע' זה אסר פעם על 'אשה' שהלכה בעש"ג לבא לשיעוריו].

כה. אגב יש להזהיר, דאחד הטצדקאות איך שהבתי דין מרמים את הבעל ליתן גט, הוא שאומרים לו שהאשה מוכנת לילך ל'מומחה' לטפל לשלום, אבל רק בתנאי שמבטיח שאם ה'מומחה' יחליט שא"א לעשות שלום, אז יתן גט. והבעל התמים אינו יודע דכל זה הוא 'משחק' בעלמא, דכבר הודיעו להאשה שבכדי להשיג הגט, תעמיד פנים כאילו שמשתפת פעולה עם ה'מומחה', ואח"כ יביע דעתו שא"א לעשות שלום, וככה יוכרח הבעל ליתן גט.

ונמצא דלהלכה יש כאן שלשה 'פסלנות' דאורייתא, שנים ד'מעושה' ואחד ד'מוטעה', דהרי כן הוא הסכמת כל הפוסקים, ד'התחייבות' מוקדמת על מתן גט, פוסל הגט ב'מעושה' כשנתחרט מהתחייבותו, [עי' רמ"א (סי' קל"ד, ס"ד), ופת"ש (שם ס"ק"י)]. וזהו מלבד מה, דאם הכריחוהו ע"י איום ב'סירוב' שיחתום שט"ב שבו הוא מוותר על זכויותיו ההלכתיים, הוי 'מעושה' בפע"צ וכנ"ל (אות ז'). והפסול מה"ת השלישי הוא ד'מוטעה', דפוסל אף כשלא נתחרט מהתחייבותו, דהרי כל עצם ה'התחייבות' הוציאו ממנו בשקר וברמיה, כאילו שיהיה כאן 'נסיון אמיתי לשלום', בו בזמן דזהו 'שקר' גמור וכנ"ל, [עי' קונ' תוקף הסכם (סי' ג') מוצג בפנקס ב"ד (רישום 5025)].

הפרכה י

כו. דברי ה'משפיע' דנן (1:11): כל בעל שיש עליו 'סירוב' מבי"ד, אין לו טענה מדוע לא לבא לבי"ד, אפילו כשאשתו גולה ממנו את רכושו וילדיו בעש"ג, וכל אחד צריך לרודפו על כך... וגם שלא יתנו לו 'עליה' לתורה.

תגובתינו: זהו שקר מוחלט, בודאי דלכו"ע יש לו טענה צודקת: שעד שלא תחזיר הכל כמו שהיה טרם שהלכה לעש"ג, אינו מחוייב להתייצב עמה לבי"ד, דזהו הדין המפורש והמוסכם לכו"ע דאם הפסידה אותו בעש"ג, 'אין נזקקין לה בבי"ד' טרם שתשלם לו הכל וכנ"ל (הפרכה ה'), ואדרבה כל אחד מחויב לרדוף את 'האשה', עד שתצא מן העש"ג ותשלם לו את כל הזיקיו. [וזהו מלבד מש"כ לעיל (אות י"ח) דאף לולא שהלכה בעש"ג, אין הבעל חייב לבא לבי"ד, וגם אסור לו לבא לבי"ד כשאינו רוצה לגרש, כדי שלא להכשיל את אשתו בגט פסול, זולת אם מאפשרים לו להתדיין אצלם ע"פ נוסח השט"ב שמבלי קיפוח זכויותיו ע"פ 'דין גמור' וכנ"ל (אות כ"ב), וז"פ].

וא"כ פשוט, דח"ו לרודפו על כך כדברי ה'משפיע' דנן, בו בזמן שלהלכה הברורה הוא חף מכל פשע. וממילא מופרך גם מה שאמר 'שלא יתנו לו עליה לתורה', דהרי להדיא פסק מהרי"ק (שורש קפ"ח) דזה הוי 'בזיון', וכבר כתבנו לעיל (אות ו') ד'בזיון' הוי 'אונס' גמור הפוסל הגט לכו"ע מדין 'מעושה', בלי שום חולק כלל, עיי"ש.

הפרכה יא

כז. דברי ה'דיין שקר' דנן (1:22.50): מעשה בהרב זנ"ג שרצה לכוף בעל לגרש, והגיע 'אימעיל' שלדעת ה'דברי מלכאל' אסור לכוף, ואמר שזה לא משנה את דעתו מכיון שע"פ נ' או ס' פוסקים מותר לכוף, והלכתי וחיפשתי ומצאתי שה'דברי מלכאל' כותב למי שרצה לכוף אשה לקבל גט ע"פ שיטת רבינו ירוחם [מישרים (נתיב כ"ג, חלק ח')]: דלאחר פירוד של שנה יכולים לכוף, והרז"נ השיב לי דלא קימ"ל כדברי רי"ו אף כלפי כפיית האשה

נגד חדר"ג. ואמרתיו לו דבלא"ה אי אפשר להשתמש עם הדברי מלכיאל' מש"כ לעזור להנשים [בלשוננו : לה' לעידיס' בלשון חיבה, ולא אמר 'וואמען' כרגיל], לנצלו לעזור לגברים, וכל מי שיאמר לי דבר בשם פוסק מה שסותר הכלל של 'דרכיה דרכי נועם', בודאי שהוא שקר ומזויף, וצריכים לבדוק בפנים, ויתברר שלא כתוב שם כן.

תגובתינו : למרות שהיה ראוי לצפות ד'שקרן' זה מי שלעולם אינו נותן שום 'מראה מקום' לדבריו כדי שלא יוכלו לתפסו וכנ"ל (אות ד'), דהפעם כשאכן הזכיר עכ"פ את 'שם' הפוסק [דברי מלכיאל' מבלי להראות המקום 'היכן' שנמצא], אכן יזהר עכ"פ מלזרוק ימינה ושמאלה שקרים גלויים ובוולטים בשמו, פן יבדקו אחריו ויתבדה, אבל כנראה שכבר למד לשונו לדבר שקר, עד שאי אפשר לו להתאפק מזה, ויש בדבריו 'חמשה שקרים' גסים.

אבל טרם שנבא ל'שקריו', יש להבהיר במה המדובר. הנה יש מחלוקת הפוסקים בגוונא דלהיפך : כשהבעל טוען על אשתו 'מאיסה עלי' ורוצה לגרשה, והאשה טוענת ש'רוצית בשלום' וממאנת מלקבל גט, מי אמרין דכי היכי דלענין 'כפיית הבעל' קימ"ל כרוב מנין ובנין דאסור לכופ' על טענתה 'מאיס עלי' וכנ"ל (אות כ"ג), הכי נמי כשהבעל טוענת עליה 'מאיסה עלי' ג"כ אסור לכופה לקבל גט, או דילמא שאני 'כפיית האשה' לקבל גט שמותר מה"ת, וכל האיסור אינו רק מגזירת 'רגמ"ה', [ואף לדבריו אין הגט 'נפסל' בכך], שפיר יכולין לכופה לקבל גט על סמך טענתו עליה 'מאיסה עלי', רוב פוסקים ס"ל [מטעמים הנ"ל] דמותר לכופה בכה"ג, לעומת 'מיעוט הפוסקים', ובתוכם הדברי מלכיאל (ח"ג, סי' קמ"ה), [שדן על בעל שטען על אשתו שהיא 'אשת מדנים ובעלת מריבה' ואין לו מנוחה ממנה, וכבר נפרד מעליה י"ד שנים, ורצה לגרשה בעל כרחיה], ופסק דאסור לכופה לקבל גט.

והנה העובדא אצל רזנ"ג היה בגוונא דלהיפך [הרגיל הרבה יותר בתשעים וחמש אחוז] : שהאשה טענה על הבעל 'מאיס עלי', ורזנ"ג כמו שאר קלי דעת מה'רבנות' הריפורמי התיר לכופו, ואין זה חידוש, דהרי מעשים בכל יום שהם משליכים גברים ב'מאסר', ומגבילים אותם ב'צו עיכוב יציאה מן הארץ', למרות שזה פוסל הגט לכו"ע, וע"ז מספר : דכשהראו לו דברי ה'דברי מלכיאל' דס"ל כדעת ה'מיעוט' : דאף את ה'אשה' אסור לכופ' על טענת 'מאיסה עלי', [למרות שאינו רק 'איסור דרבנן' ואינה 'פוסל' הגט וכנ"ל (ד"ה אבל), וא"כ יוצא דכש"כ דאסור לכופ' את ה'בעל' על סמך טענת 'מאיס עלי', מה דלרוב מנין ובנין זה פוסל הגט מה"ת], לא רצה לקבל הטענה.. וכנ"ל.

כח. ובזה נבא ל'שקריו' של ה'דיין שקר' דנן. [שקר הא'] : מש"א שרז"נ סמך על נ' וס' פוסקים המתירים לכופ' [ב'מאיס עלי'] הוא שקר גמור, דלא נמצאים אף כ' פוסקים המתירין לכופ' את הבעל על סמך טענת 'מאיס עלי', דלכל היותר נמצאים ז' ראשונים ובערך עוד ז' פוסקים, מה שרוב רובם מהם אינם מן הפוסקים ה'ידועים'. והסומך עליהם בניגוד להכרעת השו"ע ורוב מנין ובנין דאסור לכופ', הוא 'אפיקורוס' ודיין שקר וכנ"ל (אות א').

[שקר הב'] : הדברי מלכיאל [שדן שם על בעל שמאס באשתו ועזב אותה, וכבר חיו בנפרד י"ד שנים], אינו מביא כלל את דברי 'רבינו ירוחם' דמיירי ב'כששניהם מאסו זה בזה' כדלקמן, כי אין לה שייכות כלל לנידון דידיה.

[שקר הג'] : אף רבינו ירוחם עצמו, לא כתב מעולם : דלאחר 'פירוד' של שנה, יכולים לכופ' את הבעל לגרש, אלא כתב דכ'ששניהם מרדו זה על זה', [דוקא] אז כופין אותו לגרשה לאחר יב"ח, דהרי גם הוא 'מרד עליה' ואינו רוצה בה. [כלומר דזהו 'חידוש לחומרא', דהגם שהבעל הוא 'מורד' והוי אמינא שנכופ' אותו לגרש מיד, מ"מ כיון שגם היא 'מרדה' עליו ואין 'עיוגונה' ברור, לכן פסק שימתינו יב"ח טרם שכופין אותו לגרשה, וע"ע מה שכתבנו בזה בקונ' תכסיסי פורצים (סי' מ"ח, הערות : מ"ח, ומ"ט) המוצג בפנקס ב"ד (רישום 5031).

אגב נחוץ לדעת אף בכה"ג כשהוא 'מרד עליה', דאפילו אם עברו שנים הרבה, טרם שכפוהו לגרשה, פשוט דכל שהוא מצהיר : ש'חזור ממרידתו' [אפילו שנים הרבה למרידתו], לא רק דשוב אסור לכופו אף לרי"ו, דהרי יסוד גדול הוא : דהיתר כפיית 'מורד' אינו כ'עונש' על 'מרידתו דלשעבר', רק למען 'הצלתה מעיוגונה דלהבא', אלא דבכה"ג אף אסור 'לחייבו לגרש', וכמש"כ נודב"י (תניינא, סי' צ') להדיא, אף אם חזר בו מ'מרידתו' עליה משך י"ב שנים, שברח ונעלם במרחקים ונשא אחרת באיסור, דעכ"ז כל שחזר ממרידתו, אסור אף רק 'לחייבו' לגרש [הובא בפת"ש (סי' קנ"ד, סק"ה)], אגב פוקרי ה'רבנות' פשוט 'החרימו' את דברי הנודב"י כאילו שאינו קיימת...], ונמצא דאף אם היא מצהרת שהיא ממשכת להלאה ב'מרידתה', שוב אינה עדיפה משאר 'מורדת דמאיס עלי' דבעלמא, ש'פטור לגרש' לעולם, וכש"כ דאסור 'לחייבו' לגרש, ואצ"ל דאין 'כופין' אותו על כך, ואם כפוהו הגט פסול מה"ת.

בקיצור רבינו ירוחם מיירי רק בגוונא בכ'ששניהם מרדו' זה על זה, ולא כשהאשה בלבד מרדה על בעלה וכתוצאה מזה 'נפרדה' מעליו [כמו ש'דיין שקר' דנן מנסה לבלבל], דהרי בכה"ג ברור דאף נ' שנה של 'פירוד' ויותר, לא יועיל אפילו רק 'לחייבו לגרש' בשביל כך, וכש"כ דלא יועיל 'להתיר לכופו לגרש' בשביל כך. ונראה בעליל שהיה לו ל'דיין שקר' דנן בעיא להודיע שה'דברי מלכיאל' אסר לכופ' לגרשה על אף ה'פירוד' של י"ד שנים, מה שלפי דעת הרחוב [המתיימרים שאינם מחלקים בין נשים לגברים] הר"ז 'עוולה' גדולה, ובעיקר היה ירא שלא יבינו מדברי ה'דברי מלכיאל' אתיא דק"ו בגוונא דלהיפך, לענין 'כפיית הבעל' החמור פי כמה מכפיית האשה, ודאי

דאין לבנות שום קולא על יסוד היותם בפירוד זמן כה ארוך [מה שכן הוא האמת הברור], לכן החליט לסלף את דבריו כאילו שהוא מדבר מ'פירוד של שנה אחת' מה ש'רבינו ירוחם' מדבר מזה וכו', אבל כאמור דזהו 'שקר' גמור, דהדברי מלכאל אינו מזכיר שם כלל דברי רבינו ירוחם, כי אין שום שייכות מדבריו לנידון ידידיה וכו'.

כט. [שקר הד']: ברם ה'דברי בורות' מה שהשמיע 'דיין שקר' דנן, כאילו דאין להוציא מדברי פוסק האוסר לכוף את האשה להתגרש, דה"ה דאסור לכוף לגרש בכה"ג את הבעל במכש"כ, דז"א משום: *דשאני היכא שהפוסק בא לעזור לנשים* [טו העלף פאר די לעידיס בלשונו המגועל], ולפי דברי פוקר זה המסלף דברי א"ח יוצא, דחמור יותר לכוף האשה לקבל גט מ'לכוף הבעל ליתן גט', דהרי חייבים לעשות כל מה שה'לעידיס' רוצים..

וזהו 'בורות' גמור והכחשת השמש בצהרים במצח נחושה, ומהוה דוגמא מובהק מ'דברי דופי' ב'גילוי פנים בתורה שלא כהלכה', המתאים היטב לכל מהלך מחשבתו המורקב, ונאים הדברים למי שאמרן, כי רעיוני פוקרי ה'רבנות' שהסתובב אצלם, גרם לו שנקלט בו ריח רע של 'פעמעניזם', וספג לתוכו דיעות כוזבות שלהם, וזהו מה ש'מדבר מתוך גרונו'. [אלא דהם למרות שכן יוצא מצירוף דבריהם, דלעולם הם מקילים בכפיית הבעל, ומחמירים בכפיית האשה, וכדביארנו בקונ' ה'מבוא' (ענף ד', ד"ה החמישי) המוצג בפנקס ב"ד (רישום 5025), מ"מ השתמרו עכ"פ מלהצהיר כן בגלוי, כי נתביישו להודות כן ברבים, להכחיש במצח נחושה דברי פוסקים מפורשים, אבל ה'דיין שקר' דנן כבר נתדרדר והגיע למצב, שאינו מרגיש ה'בושה' שבדבר להצהיר 'בורות' גלוי כזה ברבים.

וכל בר בי רב דחד יומא שיש לו ידיעה קצת בנושא זה, יודע דהאמת הוא להיפך הגמור, ד'כפיית הבעל' כיון שנוגע להפסול 'מעושה' שמה"ת, ולהתרת 'אשת איש' וטמיעת 'ממזרים', חמיר פי כמה לאין שיעור וערך מ'כפיית האשה' שאין בה אף אחת מהם, דלכל היותר הוי 'איסור' דרבנן שאינו 'פוסל' הגט, [עי' רמ"א (סי' קי"ח, ס"א), ולהדיא כתב הרא"ש (כלל מ"ב, סי' א'): דלא ייתכן בשו"א שרגמ"ה הגביר כח האשה יותר מכח הבעל, עי"ש]. וממילא פשוט וברור, דאם הדברי מלכאל אסר לכוף האשה לקבל גט, אף לאחר שכבר עברו י"ד שנים מעת שבעלה עזב אותה, א"כ כש"כ וק"ו ב"ב של ק"ו דאסור לכוף את הבעל ליתן גט, אף אחר שכבר עברו שנים רבות מעת שעזבה אותו, וכמו שכתבו כל הראשונים להדיא: שמותר לעכב ממנה גט 'לעולם' ו'כל ימי חייה'.

ל. [שקר הה']: והעולה כולנה – מה שמזעזע ביותר, הוא מה שאחרי ש'דיין שקר' דנן סילף דברי הפוסקים באופן מבהיל ובולט כ"כ, עוד יש לו החוצפה להשתולל ולהתלוצץ בהשומעים באמרו בתוכ"ד: *דאם מישוה יאמר לו בשם איזה פוסק שאסור לכוף את הבעל לגרש, לא יאמין לו, כי ברור דלאחר הבדיקה בדברי הפוסק, יתברר שסילף את דבריו, כמו 'שנתברר' בעובדא זו: שסילפו את דברי 'דברי מלכאל'.* ומנסה להכחיש השמש בצהרים כאילו שלא נמצא פוסקים שאוסרים לכוף את הבעל, בעוד ש'רוב מנין ובנין' יותר מק"ן פוסקים, ובתוכם השו"ע ונו"כ פסקו כן, וכ"ה ההלכה הברורה וכו' (אות כ"ג), וכאילו ש'הוכיח' שהשואל מרז"ג סילף דברי הדברי מלכאל, בעוד שלא סילף כלום, אדרבה הוא עצמו הוא ה'מסלף' את דבריו באופן מבהיל ובולט, גועל נפש ממש.

לא. ולמותר לומר דמה ש'דיין שקר' דנן מפטפט מכח 'דרכיה דרכי נועם', לא מצא ידיו ורגליו בביהמ"ד, דהרי ידוע שעם טענה זהו באו מאז ומתמיד הריפורמים וכל המהרסים למיניהם, [והי"ט מדוע שספרי ה'רבנות' מלאים מזה..], דהרי עם טענה זו יכולים לבטל כל איסורים שבתורה, דאטו הצום ביוה"כ [ובפרט ילדות בני י"ב] מתאים ע"פ שכל האנושי ואינו מנוגד מ'דרכי נועם'. גם איך יסביר ה'דיין שקר' דנן מה שכתוב בחומש בפרשת השבוע שסקלו את ה'מקושש' בשביל דבר קל כזה שגיבב איזה ענפים קטנים, והמיתו אותו ב'מיתה משונה' כזה להפילו שני קומות ולזרוק עליו אבנים גדולות, וגם מבלי להתחשב עם צערם של ה'אלמנה' הדוויה וה'יתומים' האומללים..

אבל פשוט ד'דרכיה דרכי נועם' אינו נמדד לפי 'שכל אנושי' המוגבל כשהוא להיפך מדעת תורה, דל"ש לומר 'סברא' זו רק בדבר שאינו מבורר להדיא בתוה"ק, וכ"כ בשבט הלוי (ח"ב סי' קס"ב, ד"ה וגם) וז"ל: וגם מש"כ.. עוד סניף להתיר [איסור 'חדש'], משום דבזמן שהיו ישראל בא"י, היו לכל איש בביתו הרבה 'חדש' ואין זה 'דרכי נועם' שתאסור תורתנו איסור כזה... הנה 'מי ירהיב עוז להמציא סברות כאלה להתיר איסור מפורש מכח 'דרכי נועם' במקום שלא פירשו לנו כן חז"ל, ואין להאריך בזה כלל, עכ"ל. וכע"ז כתב במשנה"ל (ח"ה, ריש סי' קי"ד). וממילא פשוט, דאם ע"פ דעת תוה"ק ברור, שהבעל מותר לעכב ממנה גט לעולם, אין שום מקום לבזותו על סמך ה'סברא' שערכב הגט מנוגדת ל'דרכי נועם', אדרבה מי שיש בלבו תערומת ע"ז, הוא 'אפיקורוס' וכו' (אות ג').

ונפלא הדבר, איך שהמהרשד"ם (סי' ק"כ) ניצל טענת 'דרכי נועם' להיפך הגמור מ'דיין שקר' דנן, הוא דן שם במי שאשתו מרדה עליו 'ועמדה במרדה קרוב לד' שנים', והבעל רצה לישא אחרת, והיה כאן שאלת חדר"ג דשתי נשים, והכל מבינים מה שהיה חריצת משפטו של 'דיין שקר' דנן על כה"ג, דח"ו להתיר לו להכאיב את ה'לעידי' וכו'.. אבל הוא מסיק להיפך דיכול לישא אחרת, ומנמק בזה"ל: *לא יעלה על דעת בן אדם, שיהיה האיש אסור בנחשיית ידיו ורגליו, ואשתו שוחקת ממנו חלילה, שיש בזה כמה איסורים, ודרכי התורה נועם הם, ודבר כזה לא*

עלה בדעת הרב [רגמ"ה] לתקן, על כן אני אומר.. שאם האיש ימצא אשה שיהיה לו מנוח כאשר יראה לו, אין בו עון... אדרבה המעכב על ידו חוטא, עכ"ל. [והגרעק"א (תניינא, סי' פ"ב) הביא דבריו הללו להלכה].

ובאמת, דאף 'דיין שקר' דנן על כרחו יודה דגדר 'דרכי נועם' תליא בה'דין' ולא ב'סברא', דהרי הכל מודים ד'לבזות אדם ברבים' היא רחוקה מאוד מ'דרכי נועם' [אף לולא ה'איסור' החמור שבזה, והחורבה ד'גט פסול' שעיי"ז], ועל כרחו דמה שרוצה להצדיק לבזות את הבעל, אין לו מנוס מלחלק דשאני כשעושין כן 'כדין' [לפי דעתו המשובש], דאז אין זה בניגוד ל'דרכי נועם' וכדברינו הנ"ל. ונמצא דלפי מה שביררנו הדק היטב מכל המקורות, דאדרבה האמת הוא שהבעל אכן עשה הכל 'כדין', א"כ ברור שה'מבזים' אותו מבעטים [מלבד בה'איסורים' ובה'מכשולים' החמורים הכרוכים בזה, גם] בהכלל ד'דרכי נועם', והפכפכן הזה במקום שביין דבר פשוט כזה, הוא מצעק והולך על הבעל ש'הוא' עובר על 'דרכי נועם', וממילא 'מצוה לבזותו ברבים'... צחוק מכאיב.

[ועכ"פ מכאן אזהרה יוצא לכל הגברים, שישמרו עצמם מלילך להתדיין אצל ה'בי"ד של 'לעדי דיין' הזה, דאין להם שום סיכוי כלל, לצאת זכאי אצלו, כי ה'פסק' שלו: שהבעל חייב לגרש, ושמותו לבזותו בפומבי אם לא יעשה כן, מבלי להפלות אם יש לו טענות צודקים או לא, כבר חתום אצלו, אף טרם ששמע אף מלה אחת מפי הבעל].

הפרכה יב

לב. דברי ה'דיין שקר' דנן (1: 27.45) [על השאלה: אם מותר לפרסם ברבים דברי בזיון על הגברים המעכבים גט מנשותיהן]: אסור לשתוק כשפוגשים עם בעל המעכב גט מאשתו... יש כאן המצוה והחיוב של 'תוכחה', אבל יש לזהר כשמוכיחין את הבעל על מתן גט שלא יעשה עבירה שנאמר הוכח תוכיח את עמיתך ולא תשא עליו חטא, ואם 'מאמינים' שהבעל בתוך תוכיותו רוצה ליתן גט, אז מותר לבזותו, דהרי על 'יסוד' זה מיוסד היתר כפיית הבעל.

תגובתנו: אנו רוצים לדעת, אם 'הפכפכן' זה שמפטפט שמכח ה'מצוה' וה'חיוב' של 'תוכחה', צריכין למחות בבעל המעכב גט מאשתו [למרות שהבעל אינו עושה בזה שום נדנדוד 'עבירה' כלשהו וכן"ל (אות כ"ג)], אם קיים פעם אחת ה'חיוב' של 'תוכחה' באשה [ה'לעדי' בלשוננו המזוהם] שהלכה בעש"ג, שהוא עון פלילי לכו"ע בלי שום חולק כלל. אבל מה שייך להקשות קושיות על 'הפכפכן' מי שנזכר לו לחיות בתוך 'סתירות' דמיניה וביה, דבו בזמן שהוא מאשר מצד אחד את ה'הפגנות' הפומביים שעושים נגד הבעל, וגם מאשר שמותר לבזות הבעלים ע"י לזרקם מביהמ"ד, או למנוע מהם 'עליה' לתורה, מה דכ"ז פוסל הגט לכו"ע מדין 'בזיון' וכן"ל (אות ו').

בו בזמן, הוא אומר מצד השני: שצריך להתאים ה'תוכיח' עם ה'הלכה', וכדהזכיר בעצמו סיפיה דקרא: 'ולא תשא עליו חטא', [אלא שמעלים שרש"י (שם י"ט, י"ז) מפרש: 'לא תלבין את פניו ברבים', כלומר דאפילו בשעת קיום מצות 'תוכחה' צריך לזהר שלא להלבין את פניו ברבים, ומקורו מתו"כ כמש"כ הרא"ם שם, [זולת ה'מכשילי הרבים' שכמותו, אותם שפיר חייבים להוקיעם ברבים, כדי להציל הדור מהריסת הדת שלהם וכן"ל (אות ב')]. ומה גם, דאף לולא ה'איסור לבזות' בשעת 'תוכחה', הרי 'בזיון' הוא 'כפיה' גמור שפוסל הגט לכו"ע אף במי ש'חייב לגרש' מן הדין, וכש"כ וק"ו בפי ש'פטור לגרש' מן הדין כמו ברוב רובן של המקרים דהוי ב'מאס עליו' וכן"ל (אות ו'), ואיך מצדיק לעשות כן בעוד שהוא מודה שמצות 'תוכחה' צריך להיות מוגבל ע"פ גדרי ההלכה בזה, תיקו.

לג. וה'טצדקי' מה שחידש, כאילו שעל ידה יש להצדיק השמצת הבעל: ד'אם מאמינים שבתוכיותו הוא רוצה ליתן גט, אז מותר לכופו', [והיינו ע"פ דברי הרמב"ם (גירושין פ"ב, ה"כ) עי"ש], וכאילו ש'אמונה' זו ב'צדקת הבעל' יש בכוחה להתיר עליו 'הלבנת פנים' דהוי כ'רציחה', למרות שהוא 'פטור לגרש' מן הדין. הנה טובה גדולה עשה לנו בזה, שגילה לנו לבו ומצפונו, איך שהוא מבעט בכל גדרי הלכה שבזה, ועל איזה 'הבלים' שהוא סומך לעשות 'ליצנות' גמור מאיסורים חמורים ע"י 'דמיונות' של שוא' המופרך מדברי כל הפוסקים, שכתבו להדיא דדברי הרמב"ם לא נאמרו רק דוקא במי ש'מותר לכופו לגרש' מן הדין, דרק בכה"ג יש חזקה שבתוכיותו הוא 'רוצה לקיים חיובו מן הדין לגרש', אבל לא במי שהוא 'פטור לגרש' מן הדין, דאצלו אינו מועיל ה'אמונה' הבדויה' הזה כלל.

לד. דהלא אף יותר מזה חזינן, דאפילו במי שהוא 'חייב לגרש' מן הדין לכו"ע, אלא ש'אסור לכופו', מ"מ קימ"ל דאף 'עישוי ישראל' פוסל בו מה"ת, [עי' ב"י (סי' קל"ד, אות ה'). וסי' קנ"ד], וב"ש (סי' קל"ד, סק"י, וי"ג), וצ"צ (סי' קל"ב, וקל"ה. וסי' רמ"ז, סוף אות א', וסי' רס"ב, אות ט', וסי' ר"צ, אות י"ז), ועוד הרבה שאכמ"ל, וא"כ הרי זה הוראה מפורשת, דהגם שהבעל 'מקיים בזה' את 'חיובו לגרש' מן הדין, מ"מ לא מועיל ד"ז להכשיר הכפיה מכח הסברא דע"י 'קיום חיובו' מתברר שהוא 'מסכים' לזה בתוך פנימיותו.

וכ"כ הפוסקים להדיא, דל"ש להכשיר 'כפיה' אף במי ש'חייב לגרש' מן הדין, מכח סברא זו: ד'בפנימיותו הוא רוצה לקיים את חיובו לגרש', דכ"כ: רשב"א (ח"ב, סי' רע"ו), אבני צדק (סי' ק"ה), משכנ"י (סי' מ"א, אות כ"ד) [וז"ל: 'ח"ו לסמוך על 'סברות' כאלה שאין להם יסוד כלל'...], באר יצחק (סי' י', ענף ז'), חזו"א (סי' צ"ט, אות ב'),

קובץ תשובות (ח"א, סי' ק"פ), וליכא שום חולק ע"ז, [דאף המראה יחזקאל (סי' צ"ה) ש'מסתפק' בזה, הרי בנו האבנ"צ מפלפל עמו ודוחה רעיון זה לגמרי וכן"ל. וממילא פשוט מכח שלשה 'כללי הוראה' דהלכתא כהפוסלים: א) המרא"ח לא דאח דברי הרשב"א. ב) 'הלכה כרבים נגד יחיד', ג) 'הלכה כה'מחליטין' ולא כה'מסתפקין', וז"פ].

לה. ולא עוד, אלא דאף יותר מזה פסק בשו"ת אדמו"ר הזקן (סי' כ"ד), דאפילו במי ש'חייב לגרש' מחמת 'איסור', ג"כ אסור לכופו לגרש ע"י 'נידוי', ואם עשו כן הגט פסול מה"ת ע"י"ש. הרי לנו דפשיטא ליה דאף בגוונא כשהבעל 'חייב לגרש' מחמת 'איסור', ג"כ א"א להכשיר הכפיה מטעם זה: דבתוכיותו הוא מסכים לגרש כדי לקיים בזה רצון ה' שאסר עליו לדור עם אשה זו. [וכן יוצא גם מדעת רוב מנין ובנין שכתבו דאף בעל ש'נשבע לגרש', אם נתחרט אח"כ משבועתו, הגט פסול כשמגרש מחמת לחץ 'קיום שבועתו' [דהמחלוקת הוא רק כשלא אמר שנתחרט, ע"י שו"ע (סי' קל"ד, ס"ד), ופת"ש (סק"י)]. הרי לנו דלמרות שמקיים בזה חיובו שמה"ת לקיים השבועה, מ"מ לא אמרין דיש להכשיר הכפיה בשנאמר דבתוכיותו הוא מסכים לגרש בכדי לעשות 'רצון ה' שיקיים את שבועתו.

לו. ואף יותר מזה ומזה, כתב החת"ס (ח"א, סי' קט"ז), דאפילו בעל מי ש'מותר לכופו לגרש' ע"פ רוב דיעות, מ"מ הגט פסול כשכפאוהו, דמכיון שיש דיעה האוסר לכופו, שוב לא מתברר לנו ש'בתוכיותו הוא מסכים לגרש כדי לקיים חיובו, דהרי ייתכן דכלפי שמיא גליא דהלכה כהאוסר לגרש ע"י"ש. [וי"ד פוסקים הביאו דבריו, וליכא שום חולק על דבריו, ע"י קונ' מלחמת אש דת (ענף ט"ו), מוצג בפנקס ב"ד (רישום 1098)]

ומעתה, אם כתבו כן אף בבעל ה'חייב לגרש' מן הדין [ואפילו 'מחמת איסור', ואפילו מי שמותר לכופו לגרש לדעת רוב פוסקים], דלא מועיל 'סברא' זו: ש'הבעל רוצה לגרש בתוכיותו' להכשיר עליו כפיה, איך יעלה על הדעת שיש מקום לומר כן אפילו במי ש'פטור לגרש' מן הדין, כמו בעלה של מורדת ד'מאס עליו' וכפוטוטי הבל של 'דיין שקר' דנן, שומו שמים ע"ז, דהר"ז התרת 'אשת איש' שלא כדין, הבנויה על 'דמיונות שוא' המופרכים מדברי כל הפוסקים, ומהוה עשיית חוכא ואטלולא מכה"ת כולה, ישתקע הדבר ולא ייאמר. [וע"ע מזה לקמן (הפרכה ט"ו)].

הפרכה יג

לו. דברי ה'דיין שקר' דנן (1: 29.00): אני מכיר אדם שנפרד מאשתו י"ח שנים, וכבר נשא אחרת, ועכ"ז עדיין הוא עסוק להצדיק את מעשיו.

תגובתינו: בעל זה עשה הכל ע"פ הוראת בית דינינו, אשתו הלכה לעש"ג בלי שום היתר, וה'סירוב' ש'דייני אלמי' הוציאו 'עליו' [במקום להוציאה 'עליה'], אינו מוצדק כלל ע"פ גדרי ההלכה שבזה, ונשא אחרת כדת וכדין ע"פ הוראת ב"ד וצירוף ק"ר, כהסכמת כל הפוסקים [ל' במספר] בלי שום חולק כלל, שמתירין בכה"ג להבעל לישא אחרת ולעכב ממנה גט, עד שתשלם לו את הזיקיו, [וכדנמנין עם המקורות בקונ' ה'מבוא' (ענף ה', אות ד)], המוצג בפנקס ב"ד (רישום 5025). בקיצור, הבעל עשה הכל כדינא ע"פ הוראת ב"ד, כולל נשיאת האחרת.

ואילו האשה שעשתה הכל 'שלא כדין', עסוקה מאז ועד עתה י"ז שנה רצופים, להשמיץ בעלה ב'אינטערנעט' ובאירגון 'הפגנות' נגדו, למרות 'התראת ב"ד' שכ"ז מוסיף על עיכוב ופסלנות גיטה, מלבד שהתעלמה ט' שנים רצופות מלפנות לבי"ד לקבל גיטה שמושלש על ידם, ומלבד שגם אח"כ ועד היום היא ממשכת להתעלם כליל מהוראת הבי"ד מה שעליה לעשות טרם שנוכל לדון על גיטה, רק הולכת ומייללת בדמעות תנין 'עגונה' עגונה'.

לח. ואין לך 'ליצנות' גדול מדברי 'דיין שקר' דנן: להצדיק מצד אחד 'מרשעת' כזו, שעושתה הכל בניגוד להלכה, ובניגוד להוראת ב"ד, ולהשמיץ מצד השני, אדם החף מפשע שעשה הכל כדין ע"פ הוראת ב"ד, ובמקום להאשים את האשה, וגם את הדיינים מי ש'מחמת כבודם' המדומה, הם ממאנים מלבטל ללא שום תנאים מוקדמים את ה'סירוב' המסולף מה שהוציאו על הבעל שלא כדין, כפי הנדרש להלכה לאפשר להתחיל לדון עבור הגט, עליהם אין לו ל'דיין שקר' הזה שום תערומות, וכ"ז בעוד שמעמיד פנים כאילו שרוצה לעזור לה, הפלא ופלא.

הפרכה יד

לט. דברי ה'דיין שקר' דנן (1: 30.00): צריכין ליתן גיטין - כדי לעשות 'שלום' בכלל ישראל.

תגובתינו: אין לך 'ליצנות' גדול מזה, להפוך את הקערה על פיה, בעוד שידוע, דעיקר מעלת ה'שלום' הוא 'בין איש לאשתו', וכמו שאנו אומרים בכל יום ד'הבאת שלום.. בין איש לאשתו' הוא 'כנגד כולם', [דה"י' של י'הבאת מנוקד בפתח, להורות דמשם ואילך מתחילין הדברים דהוי 'כנגד כולם'], וע"ז טרחו ויגעו גדולי ישראל בכל הדורות, והקדישו ע"ז שעות רבות מזמנם היקר בלי תשלום שכר, והפסיקו עבודתם ויגיעתם בתוה"ק, כדי להציל בית ישראל שלא יחרב, וכמובן שהדרך לזה אינו ע"י להטיל האשם תמיד על הגברים, ולהצדיק תמיד הנשים.

וכהיום בא 'דיין שקר' דנן, שמגודל 'אהבת נשים' הבורע בקרבו, המציא הברקה גאונית, ד'שלום' פירושה: ליתן גט כפי תביעת האשה... כלומר 'געט אן דימענד...', ולא איכפת לו החרבת בתי ישראל, שהנסיון הוכיח שזה

גורם לטמיון גשמי ורוחני של הילדים. ואין אנו צריכין הוכחה על 'רקבון' מהלך מחשבתו, יותר ממה שמעולם עוד לא יצא 'פסק' מבית דינו: שהבעל פטור מלגרש, ושהאשה חייבת בשלום, והאם כזאת 'דיון' או 'אהבת שלום' ייקרא, כש'פסקיו' כבר מוחלט מעיקרא: שעל הבעל ליתן גט, איך יש לו 'הרגעת המצפון' בעוד שגורף 'דמים' מן הבעל על 'הצגת משחק' כאילו שקיים כאן 'דיון' או שיקול והכרעה בין הצדדים, ובעוד שהכל גלוי וידוע לו מראש, חרפה ובושה תכסה פניו, שמנסה לזרוק עפר בעיני בנ"א, כאילו שיתכן להיות במציאות שהנשים צודקות תמיד.

הפרכה טו

מ. דברי ה'דיין שקר' דנן (1: 31.00): כל מי ש'מאמין' שהבעל רוצה באמת ב'פנימיותו' ליתן גט משום שרוצה להיות יהודי כשר, מותר לו לפרסם שמו ברכים ולבזותו.

תגובתינו: כבר מבואר לעיל (הפרכה י"ב) ה'בורות' הטמון בזה המופרך מדברי כל הפוסקים, רק נוסף: דעם 'טצדקי' בדוי זה יכולים להתיר כל האיסורים וגם 'גזילה', ע"י שהגזלן יטעון שעושה כן, יען שהוא 'מאמין' שהגזל הוא 'אדם טוב', ובודאי שרוצה להיות אדם כשר מ'ישראל', וא"כ הרי 'חזקה' שהוא רוצה לעשות 'חסד' עם אחרים, וממילא ברור ד'בתוך תוכיותו הוא מסכים לוותר לו משלו', כמובן דעם 'חשבונות' כאלה תמלא הארץ חמס.

אבל פשוט, דכל מי שיש לו חלק כלשהו ב'בזיון' של הגברים שלא עשו שום דבר נגד התורה, [אפילו אם יש עליהם 'סירוב' שלא כדן וכנ"ל (אותיות: ז', י"ג, י"ט, כ"א, כ"ב, כ"ה, כ"ו, ל"ז)], ועי"ז מוציאים מהם גיטין פסולים. יחושו לעצמם מן העונשים החמורים הצפויים למי ש'מלבין את פני חבירו ברכים', ולמי ש'מכשיל את האשה ובועלה השני שיעברו יום יום על איסור החמור ד'אשת איש' [על כל כח וכח בפע"צ], ולמי ש'מרבה ממזרים בישראל', ליהוי ידוע להם שהעולם אינו הפקר, והקב"ה מאריך אפו אבל לבסוף גבה דיליה, אוי להם מיום הדין ואוי להם מיום התוכחה.

הפרכה טז

מא. דברי ה'משפיע' דנן (1: 33.00): הגם שאינני 'פוסק' אבל אני חושב שאם 'מאמינים' שהבעל בפנימיותו רוצה באמת ליתן גט, אז לא רק ש'מותר לבזותו', אלא שאף 'חייבים' לעשות כן.

תגובתינו: [כבר הוכחנו לעיל (אותיות: ל"ג – ל"ו), דרעיון 'דופי ובורות' הזה, הוא מפורך להלכה מכל הצדדין וצידי צדדין], תמהים אנחנו על 'משפיע' דנן, מדוע לא עלתה על דעתו מעולם לנצל ה'טצדקי' של 'לחש' זה על ה'נשים' [למרות ש'אינו פוסק']: דכל מי ש'מאמין' דהאשה שהלכה בעש"ג, רוצית ב'פנימיותה' האמיתי להיות אשה כשירה, ולכן לא רק ש'מותר' לו לבזותה ברכים, אלא דאף 'חייבים' לעשות כן...

התשובה ע"ז הוא, דמשו"ה לא עלתה על דעתו לומר כן, למרות שכך הוא ה'אמת' שחייבים לבזותה ברכים אף מבלי 'טצדקי' זו, ו'משפיע' דנן שהוא שקוע ראשו ורובו ב'שקר', [וגם עשה את תורתו קרדום לחפור בה], לא יעלה עד דעתו לומר ה'אמת'. אבל ליהוי ידוע, שכל מי ש'מבזה' את הבעל על סמך 'סברת דופי' הנ"ל, לא יוכל להצטדק ביום הדין, לא על ה'שפיכת דמים' של הבעל, ולא על המכשול ד'אשת איש' ו'ממזרות' שגרמו בזה.

הפרכה יז

מב. דברי ה'משפיע' דנן (1: 30.00): אני קורא להרבנים שיאמרו האמת של תורה ויקיימו לא תגורו מפני איש.

תגובתינו: הפעם אנו מסכימים עמו במאה אחוז, והיינו טעמא מדוע שאנו מפרסמים כאן ה'אמת' הברור בהנוגע לכל ענין המסובך הזה, ללא כחל וללא שרק. אבל רבנים האומרים שמותר לבזות הגברים הממאנים מלגרש, ושגם 'מצוה' יש בדבר, זהו 'שקר' מוחלט, ועליהם לגור מאוד ממה שממתין עליהם ביום הדין והתוכחה.

הפרכה יח

מג. דברי ה'משפיע' דנן (1: 37.00): בהיות שאין להנשים מי שיעזור להם, ראוי לייסד 'קאמיטי' לעזור להם.

תגובתינו: זה 'שקר' גלוי מוחלט הנראה לעין כל, להמר שאין להנשים 'עוזרים', דהאמת הברור הוא להיפך הגמור, דהנשים יש להם הרבה אירגונים שעוזרים להם [בניגוד להלכה הברורה], ואילו הגברים נרדפים שלא ביושר וצדק מכל הצדדים, מן הציבור ומן 'בתי דין', והרבה פעמים אף מ'בני משפחתם' [מחמת גודל הלחץ מה שאנשי אלמי מטילים עליהם], וממש דכמעט שאין להם להגברים למי לדבר.

הפרכה יט

מד. דברי ה'משפיע' דנן (1: 42.00): הגברים שאינם נותנים גט, הם 'ממיתים את עצמם', ורק מפסידים עי"ז, כאותו הבעל שאבד מחמת זה ה'סנדקאות'.

תגובתינו : איסור גמור וחמור הוא, לצער ב'דברי אונאה' אנשים נדכאים החפים מפשע, ועוד להצדיק את מעשה ה'רשעות' לקפחם מ'סנדקאות', ובמקום שימחה ע"ז, הוא מגרה ההמון שיעברו על האיסורים החמורים ד'הלבנת פנים' ו'אשת איש' ו'ממזרות', ובזה הוא 'ממית את עצמו', ד'רשעים בחייהם קרויין מתים' (ברכות י"ח, ע"ב).

הפרכה ב

מה. דברי ה'משפיע' דנן (1: 44.00): החפץ חיים אמר פעם לאיזה 'בעל מחלוקת' ידוע, שייתכן שמה שבנו נחלה הוא מחמת מחלוקתיו, והלה השיב לו: ש'כל בניו ימיתו אבל הוא ינצח'. כמו"כ אני מכיר אדם הממאן מלגרש י"ח שנים, שיש לו ה'חוצפה' לומר לי שאני עובר על איסור לה"ר, מפני שאמרתי עליו שאינו רוצה לעשות רצון ה', אבל הקב"ה חזק ממנו, אנחנו יהודים ההולכים אחר התורה ולא אחרי הרגשותינו, יתן גט, ואח"כ יוכל להסתכל במראה ויראה אדם ישר, וכל אחד יעשה כפי המוטל עליו להרחיק ממחנינו ה'אביוזערים'.

תגובתינו : כבר מילתינו אמורה לעיל (הפרכה י"ג) שגם אנחנו מכירים אותו הבעל, והוא עשה הכל כהלכה וע"פ הוראת בית דינינו עי"ש, וממילא פשיטא שהבעל צודק במאה אחוז שאסור לדבר עליו לשה"ר, [ואין לך 'בעל מחלוקת' גדול מזה להצות הרבים לבזותו], וכש"כ שאסור להוציא עליו שם רע, וא"כ אדרבה ה'חוצפה' הוא מצידו, על שממאן 'לקבל תוכחה' כפי שמוטל על כל אחד מישראל שיקבל את האמת ממי שאומרה.

מו. אבל מה שמפליא ביותר הוא, דבו בזמן שהוא יודע שהבעל עשה הכל ע"פ הוראת בי"ד: שע"פ הלכה אסור להתחיל לדון על גט זה טרם שאותם שחתמו על ה'סירובים' המסולפים נגד הבעל, חוזרים מזה בכתב, וגם טרם שהאשה תסיר מה'אינטערנעט' ה'השמצות' על בעלה, [לא מחמת 'נצחון' ח"ו, רק מ'דינא' דבעינן 'תש כח המאנס', עי' קונ' כפיית מאסר (סי' ז', ענף א') מוצג בפנקס בי"ד (רישום 5029), וב'הכרזת בי"ד' המוצג שם (רישום 1013)].

וא"כ הרי שאלה גדולה נשאלת כאן, עד מתי פתאים תאהבו פתי, הלא הכל רואין שכבר עברו (י"ח) [י"ז] שנה, ושום דבר לא זו ממקומו, למרות ה'השמצות' הגדולות שהפיצו בשקר על הבעל, ולמרות ה'הפגנות' הרבים שערכו נגדו, כולל גם מניעתו מליכנס לביהכ"נ.

ובמקום שיפקחו את עיניהם להבין דה'הלכה' לא השתנה וגם לא ישתנה עי"החלפת זמן', וגם לא עי"כח הזרוע' שלא כדין, וישכילו להחליץ חושים לפעול באופן 'ממש' לתכלית הנרצה, שיפנו לאותן שחתמו על ה'סירוב' השקר נגד הבעל, לפעול אצלם 'לוותר על כבודם' המדומה, ויחזרו מזה בכתב מפורש יוצא שהסירוב בטל 'בלי שום תנאי', כפי שה'הלכה' דורשת וכנ"ל, דהכי מה לא יעשו 'להצלת עגונה', ובפרט הם שמעמידים פנים חזור ושוב ש'זהו' כל דאגתם ומגמתם, בעוד שמראים לעין כל ההיפך הגמור: ד'נצחון' שלהם הוא יותר נחוץ אצלם מלהושיע לה, וא"כ את מי רוצים הם לרמות שהם 'דואגים עבור טובת האשה', בינה זאת...

מז. אנו פונים בזה לה'משפיע' דנן, שישמיע לאזנו מה שמטיף בפיו להבעל: ש'אנחנו יהודים ההולכים אחר התורה - ולא אחרי הרגשותינו' וכנ"ל, ואז יבין שעליו להפסיק מלהשמיץ אדם שעשה הכל כהלכה ע"פ הוראת בי"ד - למרות שזה אינו נוח ומתאים ל'הרגשותיו' הפעמעניסטיים' מה שספג לתוכו מן ה'רחוב' בניגוד להלכה. [עי' ד"ח (אה"ע ח"ב, סוס"י ט"ז, וסי' מ"ב), איך שמכה על קדקדם של האומרים שהנושא אשה על אשתו בהיתר ק"ר, 'מחלל ש"ש', והוא מוחה ע"ז בכל התוקף דאדרבה, זהו תפארתנו מה שאנו נוהגים ע"פ תורה"ק, עי"ש].

מח. אנו מכריזים כאן בצער וכאב גדול: איז לו לדור שאנשים המורעלים ברעיונות נפסדות כאלה, הם אמורים להיות 'משפיעי הרוחניים' ו'דייני ההלכתיים', נתקיים בנו דברי גמרא (ב"ק נ"ב, ע"א): כד רגז רעיא על ענא, עבד לנגדא סמותא, [כשהרועה כועס על הצאן הוא מעמיד עז סומא בריש העדר, והוא מובילם בין קוצים וברקנים ומפילים בבורות, וז"ל רש"י: כשהמקום נפרע משונאי ישראל (לשון נקיה), ממנה להם פרנסים שאינם מהוגנים].

מט. כבר התאוננו גדולי ישראל, דבימי קדם כשהשטן רצה להכשיל בנ"י שיחטאו בעבירות, היה לו עבודה קשה לילך לכל יחיד ויחיד לפתותו, וזה לקח לו את כל זמנו, וברוב פעמים נחל לבסוף תבוסה גדולה, לכן התחכם לפתות לאדם 'יחיד' להוציא ביכלעף המלאים כפירה כמו שעשו ה'משכילים', ועי"ז יצאו בזמן קצר אלפי צעירים לתרבות רעה. וכן הוא גם ב'משפיע' דנן, יתכן שבעבר פעל בשיעוריו גדולות ונצורות, והשטן נתקנא בו, לכן התחכם לפתותו שיתחיל להכשיל את הרבים בחמורות שבחמורות, ויצא שכרו בהפסידו.

נ. ליהוי ידוע לה'משפיע' דנן, דמלבד מה שעובר בזה על האיסורים החמורים ד'לשה"ר' ו'הלבנת פנים' שחז"ל דימוה ל'רציחה', הרי עושה משחק מחמורות שבחמורות, להכשיל אלפי אנשים שיעברו על איסורים החמורים הללו, ולגרום ל'גיטין פסולים' ולאסור 'אשת איש' ו'ממזרות', ואנו קוראים לעומתו דברי עצמו: 'הקב"ה חזק גם ממנו, לכן יפסיק להשמיץ אנשים כשרים החפים מפשע, ולהכשיל את הרבים באיסורים החמורים ד'הלבנת פנים' ו'אשת איש' ו'ממזרות', ואח"כ יוכל להסתכל במראה, ויראה אדם ישר'.

סוף דבר

נא. כל דבריהם מהווים שרשרת ארוכה של 'הכחשת האמת', 'שקרים גלויים וגסים', 'סילוף ההלכה הברורה', 'מרידה בגזירת תוה"ק שכשורות הגט תלוי ברצון הבעל', ו'שאינו חייב לגרש לעולם' על טענת 'מאיס עלי', ובעיטה כללית ומוחלטת ב'כללי הוראה והכרעה' לפסוק כמי שרוצים לפי הנוחות [פיק ענד טשואס' בלע"ז]. והכל פרי הכריעה לדעת הרחוב' שהוא 'היפך דעת תוה"ק', והכשלון ב'אפיקורסות' ובהתמורה הגדולה של 'מה שאסרת [לבוזת אדם מישראל החף מפשע] התרתי', ו'מה שהתרת [שלא לגרש מורדת דמאס עלי] אסרתי'. שתוצאותיה הנוראים הם: העוונות הנוראות ד'הכשלת הרבים' עם האיסורים החמורים ד'הלבנת פנים' שחז"ל דמוה ל'רציחה', והפקרת 'אשת איש' לעלמא שלא כדין, והרבות 'ממזרים' בישראל רח"ל.

אין ספק שהם עתידים ליתן את הדין על כל מקרה ומקרה בפע"צ, מה שיתהווה כתוצאה ממה שהיצו את עם ה' כאילו ש'מותר' ו'מצוה' ו'חייב' לבזותם. אי להם מיום הדין ואי להם מיום התוכחה, כשיתבעו מהם דין וחשבון, על כל כח וכח של איסורים הנ"ל מה שנגרם על ידיהם, ומה יענו לאלפי ה'ממזרים' שיתנפלו עליהם לעתיד לבא בצעקות נוראות, ויתבעו מהם את עלבונם שגרמו להם הכתם והחרפה הזה עד סוף כל הדורות, ה' ירחם עליהם שיחזרו בתשובה בעוד מועד, ויתקנו מה שקלקלו באותו מקום.

נב. ונסיים דברינו עם 'לימוד עצום' ו'חיזוק גדול' לדורינו השפל, שנלמד מפרשת השבוע (שלח) מש"כ גאון ישראל וקדושו, בעל 'חידושי הרי"ם' מגור זצ"ל, לחזק ידיים רפות, שלא להתפעל כשרואין בעיקבתא דמשיחא, שרוב ה'מפורסמים' הנקראים 'מנהיגים', מגלים פנים בתורה שלא כהלכה, ואומרים על אסור מותר, ועל מותר אסור. דכן צריך להיות קודם הגאולה, ושכל אחד מישראל יש לו 'ניצוץ קדוש' המסייעו שיוכל להתגבר ולילך אחר 'פשטות התורה', וזל"ק ב'ספר הזכות' (פרשת שלח) מש"כ בעצם כתב ידו [עם השלמות בסוגריים מרובעות]:

‘גוף הענין [דשליחת המרגלים] פלא, למה שליחות המרגלים, וגם יסתער לב האדם’ [בראותו ש]אנשים כאלו אשר העיד השי”ת עליהם, שהם ‘צדיקים’ וראשי בני ישראל’, ואשר דיבר השי”ת עמהם פנים בפנים, איך נכשלו... [דאחז]’ל דמיד ב’הליכתן’ כבר היו ב’עצה רעה’], והלא רגע קודם העידה התורה שהיו ‘צדיקים’, [לאחר אריכות גדול מסיים בזה”ל]: שהיה ‘חטא’, דהגם ש’עשרה נשיאים עיני העדה’ אמרו כן [שא”א לילך לא”י, מ”מ] היה ראוי לבני ישראל שלא לתור אחריהם, [הגם ש’רוב גדולי ישראל’, ‘עשרה’ לעומת ‘שנים’ אמרו כן].

והוא ללמד לכללות ישראל, שהגם שיהיו נביאי שקר, או 'מנהיגים כירבעם' ושאר גדולים, ויראו 'שנוטים מדרך השי"ת לפי פשוט' [כדהתם, שאמרו נגד 'פשטות' הבטחת השי"ת שיכנסו לארץ, הגם שהסבירו עם 'פשעטליך' שהחטא גרם שנתבטל ההבטחה] לא ישמעו להם כלל. ואפשר שיהיה עוד נסיונות כאלו קודם הגאולה... [וצריכין להתחזק] שלא יתורו אחריהם, זה הבטחת השי"ת, שנשאר בכל נפש מישראל 'ניצוץ קדוש' שיוכל להתגבר ולתקן [עצמו] שלא לשמוע ללב ועין, עכלה"ק.

נג. דבריו הקדושים הם כמים קרים על נפש עייפה, להתחזק לקראת הנסיונות הקשים שלנגד עינינו, שאנשים האמורים להיות 'משפיעים' ו'דיינים', באים להתיר איסורים חמורים ד'הלבנת פנים' ו'אשת איש' עם 'פשטליך': [שאם מאמינים שהבעל בתוכיותו רוצה לגרש 'מצות לבזותו' וכן'] (הפרכות: י"ב, ט"ו, וט"ז) להיפך הגמור מדעת תוה"ק שזה אסור. בראותינו דכבר התנבא הגה"ק הנ"ל ברוח קדשו: 'שיהיו נסיונות כאלו קודם הגאולה', דזהו חלק מן ה'בירור הגדול' שיהיה טרם ביאת המשיח, כדי שיתגלה ויתברר לעין כל מי שהוא באמת יהודי כשר.

וזאת נחמתינו בעניינו, מה שמבטיח לנו: שנשאד בכל נפש מִישראל 'ניצוץ קדוש', [מה שיעזור לון שיוכל להתגבר ולתקן] שלא לשמוע ללב ועין', שלא לשמוע אף ל'רוב גדולי ישראל' כשאומרים 'נגד פשטות התורה'. יעזור השי"ת ויתן לנו הכח והעוז שנוכל לנצל אותו 'ניצוץ הקדוש' הטמון בתוכינו, להחזיק מעמד שלא ליפול בפח יוקשם של 'עוקרי הדת' באיזה לבוש שהוא, ויחוס וירחם על שארית פליטתינו בביאת משיח צדקינו בבא"ס.

כ"ד הכותב וחותם בצער גדול על גודל ההתדרדרות בשם שאר חברי הבד"צ סניף 'שמונו משפט', בחמישי בשבת לסדר 'אך בה' אל תמרדו ואתם אל תידאו את עם הארץ כי לחמנו הם סר צלם מעליהם וזה' אתנו אל תידאו' (שלח), שלשה ועשרים יום לחודש סיון, שנת ה'תשפ"א לפ"ק, פה מאנסי ניו יארק יצ"ו.

מכתב מרבי"ר דבר"צ סניף "שמור משפט"
אברהם שמואל יהודה געשטעטנער
ראב"ד דבר"צ סניף "שמור משפט"

